

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Januar 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči. (S. S.) Pesem. — Članki. Oklic: Katoliškim vernikom v Jugoslaviji. — Trije kralji na vasi. (Aleš Napret.) Pesem: Sveti večer zvoni. Na sveti večer. (Vital Vodusek.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Ko bi umevali... (A. Č.) — Iz ljubezni do Boga v sv. Evharistiji. (Vladimir Zmet.) — Pogled na misijonsko polje. — Na Marijinih potih. Izpred tabernaklja. (Ali je res tako?) J. Langerholz. — Listek. Jangec Ovsenik. (Roman. Ferd. Benz—J. Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po naših kongregacijah. — Razno. Odgovori. Duhovne vaje. Zanimivo pismo. Odpustki. 11 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za januar 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Boj zoper brezboštvo. | Delo za sveto zedinjenje.

Mesečni zavetnik: Sv. Genovefa devica (3.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Torek	Obrezov. Gosp.	Božji blagoslov na ves narod	Ljublj., Trnovo	Stari trg
2 Sreda	Ime Jezusovo	Evharistični kongres v Ljubljani	Dobráva pri K.	
3 Četrtek	Genovefa, devica	Slomšekov in Baragov proces	Vel. Gaber	Sv. Martin, Slgr.
4 Petek	Prisk, mučenec	Sv. oče in njegovi nameni	Grosuplje	
5 Sobota	Telesfor, pap. m.	Naši škofje in škofije	Javorje pri Liliži	Marib., šol. ses.
6 Nedelja	Razglasenje Gosp.	Delo za zunanje misijone	Vrh Sv. 3 kralj.	Slovenjgradec
7 Poned.	Lucijan, mučenec	Naši rojaki v tujini	Stari log	Slovenjgr. boln.
8 Torek	Severin, opat	Naši narodni voditelji	Mozelj	Sv. Janez pri Dr.
9 Sreda	Julijan in Bazil, m.	Duhovniki in bogoslovci	Ljublj., Leonišče	Razbor
10 Četrtek	Viljem, šk. spozn.	Redovniki in redovnice	Begunje pri L.	Sv. Mikl. pri Slg.
11 Petek	Higin, papež muč.	Naše šole in mladina	Olševke	Sv. Ilj p. Turjak,
12 Sobota	Arkadij, mučenec	Vera našega naroda	Borovec	"
13 Nedelja	1. po R. Sv. druž.	Posvečenje naših družin	Ljublj., Z. sv. Jož.	Sv. Vid n. Vald.
14 Poned.	Hilarij, škof c. u.	Bolniki in vsi trpeč	Unec	Pameče
15 Torek	Pavel, puščavnik	Naši fantje in dekleta	Podzemelj	Dolič
16 Sreda	Marcelin pap. m.	Naši možje in žene	Šora	Sv. Peter Krong
17 Četrtek	Anton, puščavnik	Naša inteligenca	Železniki	Podgorje
18 Petek	Sv. Petra st. v R.	Ljubezen do sv. očeta	Ljublj., Sv. Peter	Sele
19 Sobota	Kanut, kralj	Državniki in njih svetovalci	Špitalič	Vuzenica
20 Nedelja	2. po R. Feb. in B.	Nedeljsko posvečenje	Kočevje	Vuzenica
21 Poned.	Neža, dev. muč.	Čistost mladine	Sela pri Kamn.	Maribor, usmilj.
22 Torek	Vincenc, muč.	Naši rojaki	Goriče	
23 Sreda	Zaroka Mar. Dev.	Ženini in neveste	Poljane pri Top.	Sv. Jožef n. Celj.
24 Četrtek	Timotej, škof m.	Naša Katoliška akcija	Brezovica	"
25 Petek	Spreobrn. Pavla	Spreobrnjenje grešnikov	Vrhnika	
26 Sobota	Polikarp, škof muč.	Tisk in tiskovni apostolat	Mavčiče	Celje, kapucini
27 Nedelja	2. po R. Jan. Zlatoust	Pogostno sv. obhajilo	Ljublj., Uršulin.	Celje, kapucini
28 Poned.	Leonid, mučenec	Sv. maša ob delavnih	Kodeljevo M. d.	
29 Torek	Franc. Sales. š. c. u.	Duhovne vaje in misijoni	Ljublj., Rakovn.	Celje, bolnišn.
30 Sreda	Martina, devica	Cerkvene organizacije	Peče	
31 Četrtek	Peter Nolask, sp.	Umirajoči. Vsi ta mesec umrli	Groblje	Celje, šol. ses.

dr. Fr. Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

Inserirajte v Bogoljuba!

Pozor! Dobre čevlje domačega izdelka, gozderje, galoše, snežke in copate, najnovejše pletenine, trikotažo, razno perilo, predpasnike, halje, nogavice in rokavice. Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri **Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19**

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

JANUAR

XXXIII. LETNIK

1935

Ob svitu večne luči

1. Božična.

*Dva Potnika potujeta
z nedolžnim svojim Detetom,
družine osrečujeta
z nebeškim svojim Detetom.*

*Sprejmite ljube goste tri!
Nebesa nosi Sin v očeh,
od sreče Mati vsa žari
in oče se drži na smeh.*

*Otroci Dete božajo;
po Malem mali hrepene,
z veseljem ga obkrožajo,
Otrok otroku zre v srce.*

*Možje se Možu bližajo,
v očeh se ognji vžigajo;
vrhovi glav se nižajo,
doline src se dvigajo.*

*Zené se Ženi čudijo:
»Odkod prihajaš, Mati, k nam?«
S postrežbo se ji trudijo,
kar je premore skromni hram.*

*Otrokom Dete se smehlja:
»Ni meni daleč do zemlje;
li vam bo daleč do neba?
Darujte svoje mi srce!«*

*Možém se Mož ne vidi tuj...
»Kje so ga videle oči?
Zamisli se in premišljuj!
Ko bil v skrbah je kakor mi.«*

*Zené se Ženi smilijo:
»Za mater malo je dobrot;
vsi trni vanjo silijo,
le redek pade cvet na pot!«*

*Otroci Dete molijo:
»Poslušaj naš detinski zbor!
Vsa srca Tebe volijo:
Ti naš si Kralj, mi Tvoj smo dvor!«*

*Možje se priporočajo:
»Družine svete poglavar,
poglej, nocoj izročajo
skrbi se naše Tebi v dar!«*

*Zené Marijo prosijo:
»Naj deca naša kakor Ti
Gospoda v srcu nosijo
sedanje in prihodnje dni!«*

*Družina sveta govori:
»Kdor nas v ljubezni je sprejel;
za dom naj svoj se ne boji,
vesel bo z nami hvalo pel.«*

S. S.

Katoliškim vernikom v Jugoslaviji!

V zmislu sklepa katoliških škofov v Jugoslaviji vas najtopleje vabimo na

II. Eucharistični kongres

ki se bo za vso kraljevino vršil v Ljubljani v dneh 28., 29. in 30. junija 1955.

Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu.

Pa sedanji čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pripraven za tako veliko zunanje slavlje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in moč, zberimo se kakor ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom odano recimo: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji« (Jan 6, 68, 69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrešeniku sveta. Zakaj »srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod« (Ps 52, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni toliko krize kruha, saj ga je v obilju. Ni toliko krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered in ob krivični obilici stradež milijonov. Kriza duš je, zato needinost, nemir in sovraštvo. Iz krize duš vodi le en izhod. Oni, ki je o sebi dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jan 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko, vse pramogujočo ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prava pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev zamotanih socialnih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanove, pred vsem vse delovne stanove, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče.

Pridite, priredimo Jezusu, našemu Odrešeniku, zmagovito slavlje!

Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!

Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sveto daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po presveti Eucharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1954.

Dr. Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

Dr. Josip Srebrnič,
škof krški, predsednik stalnega odbora za Eucharistične kongrese.

Sveti večer zvoni:

*Bom, bom
prišel z Marijo in Jožefom.
Dolga je pot
in trudni si iščemo dom.*

*Daj, daj,
odpri nam srce na stežaj.
Mrzel je hlev,
pripravi toplejši nam kraj.*

*Grem, grem
k tihim in dobrim ljudem.
Tiho skrivnost
svete noči jim povem.*

*Ni, ni
na zemlji svetlejšje noči,
kot je nocoj,
ko se nam Jezus rodi.*

Vital Vodušek.

Trije kralji na vasi

Nepozabni so spomini iz mladih dni, ki sem jih preživel v domači župniji. V tistih časih je bil naš kraj še ves prežet — vsaj kot otroku se mi je tako zdelo — starih običajev, ki so spremljali cerkveno leto. Nihče nas v šoli ni opozarjal na liturgično praznovanje tega ali onega letnega časa. Bilo nam je samo po sebi umevno. Saj smo z vso dušo živeli s cerkvenimi prazniki. Starejši ljudje so delili čas sploh samo po praznikih. Mi mali pa smo praznikov z ognjem in nepopisno nestrpnostjo pričakovali in jih tako pristno in globoko doživljali, da so nam ostali neizbrisni.

Tudi današnja mladina je zmožna prave ljubezni do cerkvenega leta, kjerkoli še veje v župniji oni topli krščanski vzduh, ki tako blagodejno opaja dovzetno mlado srce. Katehetova opozorila v šoli so kajpada nezadostna in celo brez haska, ako živi otrok v okolici, ki je živemu farnemu življenju kolikortoliko odtujena. Škoda, da zaradi mrzlega novodobnega duha izginjajo starodavni lepi običaji, ki so tako prisrčno ponazorovali cerkveno leto. Koder se sta-

re ljudske navade še najdejo, je prav, če se ohranijo, ožive in poduhove. Božična doba je vsa prepletena z njimi. Zornice, jaselce, obisk Marijin po hišah, petje pastirjev po domovih, novoletna voščila, trije kralji na vasi.

Po naših krajih splošno razširjen običaj je obisk treh kraljev pred 6. januarjem. Žal, da tolikrat izmaličen in ponižan do golega prosjačenja za denar. S tem mu je odvzet ves čar poezije. Ponekod pa skušajo temu mikavnemu običaju vrniti pravega duha in ga združiti z blagoslovom hiš. S tremi kralji obišče hišo tudi duhovnik. Sam sem bil na deželi priča takega ljubkega nastopa.

Odbero pet dečkov-pevcev, tri iz višjega oddelka, dva iz nižjega. Trije starejši so kralji, mlajša pa angela. Mesto peruti nosita na hrbtu male koške. Prvi kralj nosi zvezdo, drugi kadilnico, tretji skrinjico z darili in blagoslovljeno kredo. Oglase se v onih hišah, ki že vnaprej sporoče, da je obisk dobrodošel.

Pred vstopom v hišo zapoje:

*Le za Jezusom hodimo,
dokler na tem svet' živimo!
Kaj pomaga nam ta svet —
treba kmalu bo umret.*

Vstopita angela ter se postavita levo desno pred razsvetljene hišne jaselce.

Kralji na pragu:

*Trije po cesti jezdijo,
se lepo pomen'kvajo.*

Prvi nastopi Gašper:

*Gašper jezdi narnaprej,
on najbolj za cesto vej.*

Nato Miha:

*Miha jezdi pa za njim,
se lepo pomen'kva z njim.*

Zadnji Boltežar:

*Boltežar pa nar na zad,
on pa nese ofer zlat. —*

(Dvigne skrinjico.)

Vsi pred jaselcami:

*Ko do štalice prijezdijo,
nizko se priklonijo,
nizko se priklonijo,
Jezusu darujejo.*

Gašper:

*Vstani, vstani mežnar mlad
in prinesi ključek zlat!*

Miha:

*Odpiraj, odpiraj cerkvico,
Marija je prinesla Jezusa,*

Jezusa Nazareškega —
tega kralja novega.

Boltežar proti domačim:

Vas bo kušnil in objel
in po smrti v nebesa vzел.

Zapojo:

Prisvetil je veseli dan, z rado-
stjo ga praznujmo.

V nevernikih je Bog spoznan, pri-
srčno se radujmo!
Ponižno se sklonimo k tlom pred bož-
jim Sinom Jezusom.

Mu srca posvetimo, mu
srca posvetimo.

Poklicana je zemlja vsa, da
proslavi Zveličarja.

Še mi ga počastimo, še mi
ga počastimo.

Se vzdignejo na Jutrovem
pobožni kralji trije.

Jih zvezda vodi v Betlehem, na
pot jim svetlo sije.
Nad revnim hlevcem obstoji, kjer Kralj
nebeški v njem leži.

Ga verno počastijo, ga
verno počastijo.

In v dar, hvaležnega srca, kadila,
mire in zlata
veseli podarijo, veseli podarijo.

Kot kraljem zvezda je nekdaj na
poti njim svetila,
tako kristjanom sije zdaj nam
vere zvezda mila.

Nje žarki nam dajo pomoč, jasné
življenja temno noč,
na poti v tujem kraju, na poti
v tujem kraju.

Naj svetijo, naj vodijo, da Jezusa
kdaj najdemo,
tam gori v svetem raju, tam gori
v svetem raju.

★

Sledi blagoslov hiše:

Mir tej hiši — in vsem, ki v njej pre-
bivajo.

Antifona: Iz Vzhoda so prišli
Modri v Betlehem molit Gospoda: in od-
prli so svoje zaklade in dali dragocena da-
rila: zlata velikemu Kralju, kadila pra-
vemu Bogu, mire za njegov pogreb. Ale-
luja.

Zdaj molijo kralj in angeli menjaje v
zboru slavospev Marijin: Moja duša pove-
ličuje Gospoda. Medtem nadene angel v
kadirnico kadila, hiša se pokadi in pokro-
pi, ob koncu se ponovi antifona: Iz Vzho-
da so prišli. Oče naš... Po tihem do

V. In ne vpelji nas v skušnjavo.

O. Temveč reši nas hudega.

V. Prišli bodo vsi iz Sabe.

O. In prinesli zlata in kadila.

V. Gospod usliši mojo molitev.

O. In moj klic naj pride k tebi.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim duhom.

Molimo. O Bog, ki si današnji dan po
zvezdi vodnici narodom razodel svojega
edinorojenega Sina, daj nam milostno, ki
smo te že po veri spoznali, da dospemo tudi
do gledanja tvoje veličastne lepote.
Po Kristusu... Amen.

Razsvetli se, razsvetli, Jeruzalem, za-
kaj prišla je tvoja luč, nad teboj je zasijala
slava Gospodova: Kristus Jezus iz
Marije Device.

V. Hodili bodo narodi v tvoji svetlobi:
in kralji v svitu, ki tebi sije.

O. In nad teboj je zasijala slava Go-
spodova.

Molimo. Blago Ź slovi, Gospod, vse-
mogočni Bog to hišo: da bo tukaj zdravje,
čistost, zmagovita moč, ponižnost, dobrot-
ljivost in krotkost, polnost postave in hva-
ležnost do Boga Očeta in Sina in Svetega
Duha; in ta blagoslov ostani na tej hiši
in na njenih prebivalcih. Po Kristusu, Go-
spodu našem. Amen.

Molitve in blagoslov izvrši duhovnik.
Boltežar nariše z blagoslovljeno kredo na
hišna vrata 19 † G † M † B 35. Iz skrinjice
vzame dar, n. pr. malo knjižico iz salezi-
janske zbirke, in položi na mizo. Končno
se visoki predstavniki obrnejo k domačim:

Zdaj pa vam voščimo lahko noč
in po smrti nebeško luč.

Jezus vam jo uživati daj
in nam vsem skupaj sveti raj.

Ker je navzoč duhovnik, se izvrši obisk
jako svečano in zapusti prijeten vtis. Zla-
sti otroci, stari ljudje in bolniki vsi srečni
še dolgo razpravljajo o treh kraljih na vasi.
Pri odhodu stisne gospodinja angelu v koš
zavitek orehov, jabolk, kos pogače in po-
dobno. Za svoj trud dečki zaslužijo pre-
prosto plačilo, ki si ga po slovesnostih
pravično razdele.

Aleš Napret.

Na sveti večer

Gospod, glej: sveti je večer nocoj.
Vanj položili svoje smo srce.
Če še premalo tebe se zave,
nocoj naj znova se rodi s teboj.

In vsi večeri naj se vrnejo
in vsa ljubezen, ki je bila v njih,
da duše bodo v samih praznikih
nebeško zaslutile glorio.

Še to:
ko zadnjikrat se zvečeri,
naj pade iz nebes tvoj topli sij
v minljivost naših majhnih svetih dni.

Vital Vodušek.

Luč jim je v temo zasvetila*

Ko je Jezus govoril priliko o dobrem pastirju, je vmes dejal: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.«

Mislil je na nadnaravno življenje milosti, na božje življenje v nas. Tako je to nadnaravno življenje vzvišeno nad našim naravnim, telesnim življenjem, da smo po nauku Cerkve »mrtvi«, če nimamo nadnaravnega življenja, pa če je naše naravno, telesno življenje še tako krepko in cveče.

Bog je dal to nadnaravno in Bogu podobno življenje človeku že ob prvem njegovem početku. Prva dva človeka sta bila v tem življenju milosti božja otroka. Ne le božji stvari, ampak božja otroka — kolika odlika! Narava še tako visokega angela je v primeri s to odliko nizka in ubožna.

Pa se je zgodila strašna nesreča. Grožnja božja se je izpolnila: »Če bosta jedla, bosta umrla.« Po prvem grehu je prišla ne le telesna, ampak tudi dušna smrt. In to opustošenje prehaja v dušo vsakega potomca prastaršev.

Zalostni padec je pa klical k božjemu usmiljenju in ga je priklical. Sin božji nam je na svojih rokah, prebodeh z žebli, zopet prinesel nadnaravno in božje življenje. Ne stopnjo življenja, ki za silo še zadostuje, ampak njegovo preobilico nam je prinesel. »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.«

Iz Jezusovih petih ran tečejo ti viri milosti. Poglavitni od njih je presveta Evharistija, presveto Rešnje Telo. Ko ga je obljubil, je dejal o njem: »Ako ga ne boste jedli, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje Telo, ima večno življenje.«

* Pod tem naslovom bomo v vseh številkah letošnjega letnika prinašali življenjepise spreobrnjenec, ki so vsak po drugi poti našli Očetovo hišo in pravo srečo.

Življenje je najvišje, kar je na zemlji. Od vsega življenja je nadnaravno življenje najvišje. In najmočnejši studenec tega nadnaravnega življenja je presveto Rešnje Telo. Kdo bi torej pojml njeno bogastvo, moč, srečo in rodovitnost za nadnaravna dela! Veliki zakrament, velika skrivnost, velika ljubezen!

Še sv. Janezu, apostolu ljubezni, je po dolgih desetletjih trepetala roka, ko je pisal uvod v poročilo o zadnji večerji: »Pred velikonočnim praznikom je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je ljubil svoje, ki so bili na tem svetu, s svojimi izkazal ljubezen do konca.«

Zares, ljubezen do konca. Večje jim ni mogel izkazati.

Vsako življenje je rodovitno; hoče se udeleževati in razvijati. Tako tudi notranje božje življenje. Bog Oče daje to božje življenje od vekomaj Sinu, Oče in Sin ga dajeta Svetemu Duhu v večni ljubezni. Pa ta ljubezen je hotela še več: Sin božji je to življenje ponesel v deviško in prečisto naročje nazareške Device, postal otrok in bival med nami kakor eden od nas. Naredil nas je za božje otroke, potem pa nam dal božji Kruh. Nedoumljivim skrivnostim in čudežem je podvrkel svojo osebnost, svojo dušo in svoje telo, da je mogel postati navzoč in ostati med nami v mrtvih podobah kruha.

Ali je mogel lepše dokazati resničnost svojih besed: »Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu.«

Presveto Rešnje Telo je Kristus, ki se za nas daruje; ki biva med nami; ki nas brani. »Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje.«

K nam prihaja, da postaja naš dar. K nam prihaja, da je med nami, nas vodi,

Pobotnica

za znesek Din p

z besedo
dinarjevvplačan na ček. račun št. **10653**Ime lastnika čekovnega računa:
„Bogoljub” - upravništvo.
Ljubljana.

Zaporedna številka dnevnika:

Taksa Din p

Sporočilo lastniku ček. računa.

Znesek Din p

je vplačal

za ček. račun št. **10653****„Bogoljub” - upravništvo.**
Ljubljana.

dne 193

Temeljica za knjiženje.

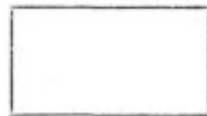
Znesek Din p

je vplačal

za ček. račun št. **10653**

dne 193

Zaporedna številka dnevnika:

Ta del ostane pri Poštni hranilnici in pismenih sporočil ne dobi lastnik čekovnega računa.

Pisma sporočila lastniku ček. računa:

S to položnico lahko vplača vsakdo na blagajni Poštne hranilnice ali nje podružnic, pa tudi na vsaki pošti v kraljevini Jugoslaviji neomejen znesek, ne da bi se moral legitimirati.

Položnico izpolni vplačnik sam z roko (samo s črnilom) ali s pisalnim strojem ali pa s tiskom. Pobotnico potrdi blagajna Poštne hranilnice ali pošta in jo vrne vplačniku. Položnico je treba datirati z dnem, ko se znesek vplača.

Pobotnica je dokaz, da se je izvršilo vplačilo v korist dotičnega čekovnega računa, kadar ima vplačilno številko, podpis pooblaščenega uslužbenca pošte ali Poštne hranilnice in pečat.

Nerazločno pisanih, raztrganih, zamazanih, popravljenih ali radiranih čekovnih položnic pošte ne smejo sprejemati.

tolaži in krepča. K nam prihaja, prav v naše srce, da postajamo po njem močni in sveti.

Vsak čas se obnavlja tista srečna ura zadnje večerje; izvršuje se njegovo naročilo: »To delajte v moj spomin!« Zvonček tiho zapoje pri maši: Jezus se daruje na oltarju. Večna luč tiho gori pred tabernakljem: Jezus je notri in nas gleda in posluša, ko klečimo in govorimo pred njim. Rahlo povabi zvonček k obhajilu: Jezus hoče v naše srce.

Skrivnosti, da jih ne doumejo ne kerubi ne serafi. Skrivnosti božje ljubezni do božjih otrok. Do tebe.

Leta 1850 je napisala sloveča nemška pisateljica, grofica Ida Hahn-Hahn (Han), knjigo »Od Babilona do Jeruzalema«. Prva izdaja je bila brž razprodana in je izzvala živahno odobravanje, pa tudi trpko ogorčenje. V tisti knjigi popisuje pisateljica, kako se je spreobrnila iz brezverstva h katoličanstvu. Iz tujine je prišla v domovino; iz zapuščenosti v božjo družino; iz nemira v mir; s sveta k Bogu. Evharistični Jezus jo je priklical, zato mu je potem vse življenje pela hvalnice.

Svoje prazno in grešno življenje je začela v Napoleonovem času leta 1805 v Tresovu na Meklenburškem v severni Nemčiji. Njen grofovski oče je zapravil večino imetja; zato ji mladost ni bila preveč solnčna. Marljivo se je pa izobraževala, da je zaslovela po globini in bogastvu duha. Z 21. letom se je poročila, pa tako nesrečno, da je njeno družinsko življenje trajalo le tri leta. Ločitev zakona jo je močno potrla.

Tešila se je s potovanji po Evropi in Aziji. S svojim peresom je imela nenavadne uspehe, njeni romani so ji dobili sloveče ime. V teh romanih je pa pisala zmote: človek se ne da nikomur voditi, niti Bogu ne, ampak si sam dajaj zapovedi. Naš cilj je ljubezen, resnica, slava. Uživaj, pa tako, da si obenem gradiš notranje zadovoljstvo. — Nevede in nehote je kvarila srca in dajala netivo strastem. Bila je slepa vodnica slepih.

Pa tudi slava je ni osrečila. Lotevalo se je je strašno dolgočasje in temno težkumje (melanholija). Večkrat je mislila na nasilno smrt.

Takrat ji je pa božja dobrotu prižgala prvo lučko, ki se ji je vedno bolj razgorela: sveto vero.

V mladih letih je grofica Hahn-Hahn dobila le malo verskega pouka, pa še tisti

ni bil katoliški. Čitala je nekoliko sv. pismo, verna pa ni bila, ni se štela za kristjano. Čim bolj pa je spoznavala življenje, tem bolj je uvidevala, kaj je vera. Torej dobiti vero! Pa katero? To je vseeno, katero! In v tem naziranju je začela čitati o veri Indijcev, Kitajcev in drugih vzhodnih narodov. Oko se ji je sicer izbistrilo za verska vprašanja; ta verstva ji pa niso izpolnila srčne praznine.

Vzdignila se je na potovanje. Kam? Proti Sveti deželi. Po božjih stopinjah je l. 1844 šla, videla Karmelsko pogorje in Genezareško jezero, Jeruzalem in Betlehem. V katoliške cerkve načelno ni šla, vendar se ji je zbudilo hrepenenje po katoličanstvu. V svojih »Vzhodnih pismih« je prvič izrazila spoštovanje do Kristusa in polzavedno željo po njegovem nauku.

Ko se je vrnila v domovino, je bistro motrila katoliško življenje.

Dve leti nato je prepotovala Anglijo, Škotsko in Irsko. Pri Angležih je občudovala njih versko resnobo, odbijala pa jo je njihova razcepljenost v verske ločine; kar je tej ločini bilo sveto, je druga ločina zametavala. Vsa lepa pa se ji je zazdela Irska v svojem živem, preprostem, toplem katoličanstvu. Prvič je od blizu in brez predsodkov gledala sadove Kristusovih navodil in svetotajstev.

Srce se ji je tako silno oglašalo, da je potem doma v toplih pomladnih nočeh sedela ali pa hodila do treh zjutraj na verandi. Težilo jo je breme nevednosti in grešnosti. Kam naj gre po polno luč in po duhovno prerojenje?

Leta 1847 je prepotovala vso Italijo. Niso je zanimali v prvi vrsti njeni zgodovinski spomeniki ne njene umetnine, ampak vera njenih ljudi. Mnogo zla je videla, pa tudi mnogo svetosti.

V Dresdenu je potem šla vsako nedeljo k maši. V cerkvi je večkrat jokala. Ni vedela, kaj jo je kar sililo na kolena. Ni doumela, da je bil to Jezus v tabernaklju. Postajalo ji je svetlo v duši.

Dne 6. oktobra je čitala besede preroka Izaije, katere bere sv. Cerkev pri sv. maši na praznik Treh kraljev:

»Vstani, razsvetli se, Jeruzalem, ker prišla je tvoja luč in slava Gospodova je izšla nad teboj. Tema pokriva zemljo in mrak ljudstvo, nad teboj pa se bo prikazal Gospod in njegova slava se bo videla v tebi.«

Nedopovedljiva milina ji je lila v dušo. Dolgo, dolgo in negibno je sedela ob knjigi ter si ponavljala njene besede: »Vstani,

razsvetli se! Prikazal se bo Gospod. Mrak pokriva ljudstvo, Gospodova slava pa se bo v tebi videla.«

Kaj sedaj? Kam? K luči, h Kristusu!

Pa v kateri verski skupini ga bom našla?

Začela je primerjati katoličanstvo z evangeličanstvom. Brala je Lutrove spise in katekizem tridentskega cerkvenega zbora. Jasno je uvidela, da je le v katoličanstvu polnost Kristusovih nauk in zakramentov in daritve.

Ob novem letu 1850 je pisala škofu Diepenbrocku v Berlin, naj ji pomaga. Škof ji je pa pisal tako trdo in resno pismo, da se je potem sam zbal, kako bo delovalo nanjo. Na kolenih ga je čitala. Škof je terjal od nje, da sprejme ves Jezusov nauk, vse verske skrivnosti, ne samo čuvstvene strani katoličanstva. Sprejeti mora vse božje in cerkvene zapovedi, resno se pokoriti za zablode in slabi vpliv svojih spisov. Ponižno, kakor cestinar, se mora bližati Kristusu, Učitelju in Gospodu. — Zopet in zopet je čitala in jokala. Vse je hotela sprejeti, vse storiti.

Že 26. marca nato je bila sprejeta v katoliško Cerkev. Kako srečna je bila!

Poslej je izvrševala dela krščanske ljubezni in pisala. Njeni spisi so od tedaj dalje bili prepojeni z nebeško ljubeznijo. Najrajši je čitala in opisovala življenje svetnikov. Imela je pregled preko življenja in smrti, preko luči in teme. Luč ji je došla in slava Gospodova se je nad njo razodela. Hotela je še drugim posvetiti na življenjsko pot.

Po velikem trpljenju, v katerem se je vsa izčistila in posvetila, je umrla l. 1880. V svojih delih živi še dalje, iz desetletja v desetletje; v svoji sreči pri Bogu pa iz veka v vek.

Nekje piše:

»O oltar, kaj vse nam je!

Oltar — kakor jaselce nam je, pred katerimi prinašajo preprosti pastirji, pa tudi kralji v zlatih oblekah, v oblakih kadila, v blesku in dišavah svoje molitve.

Kakor Gora blagrov nam je, s katere nam pridiša Zveličar z lastnim zgledom, kako velika mora biti naša ljubezen, če naj doseže blagre, ki so ji obljubljeni.

Kakor gora Tabor je, na kateri bi ob Gospodovem spremenjenju tako radi postavili svoje šotore.

Kakor miza je, na kateri je postavil Odrešenik ono sveto večerjo, skrivnost

naše vere, da po njej stopamo v življenjsko enoto z njim.

Golgota je, na kateri umira ljubezen, in grob, iz katerega vstaja.

Kakor podnožje je, na katerem počiva steber božje ljubezni, da nosi težko breme grehov sveta.

Pogorišče je, iz katerega se dviga Feniks večne ljubezni, potem ko se je uničil po ljubezni.

Zakladnica je z draguljem, ki vse duševne in čutne zaklade zemlje ponižuje na njih majhno, bežno veljavo.

Kakor mrliški oder je, ob katerem moramo opraviti bilje nad lastno osebnostjo, preden gremo v slavo.

O ni mogoče izgovoriti in dopovedati, kaj je oltar! Pa kdor pred njim kleči, ta ve in ta občuti.«

Potem nadaljuje:

»Bila sem pri prvi procesiji sv. Rešnjega Telesa. Gospodovo Telo, resnično in bistveno pričujoče, so nesli skozi naše vrste. Jezus sam je bil zakramentalno pričujoč v naši sredi, med našo ljubeznijo. — On, kralj duš in kralj stvarstva. Doživljal je svojo zmagoslavno pot med veselimi srci in med cvetočo pomladansko naravo. Tedaj sem se spomnila one skrivnostne besede Izajeve: »Skriti Bog!« Spomnila sem se njegovega vstajenja na velikonočno jutro. Od smrti vstali je skrito šel med nami. Kakor Marija Magdalena bi mu bila rada padla k nogam in zaklicala: Učenik!

Nič več nisem želela izročiti svojega telesa prepadom in valovom. Zveličar je bil tu, odvzel mi je vse breme ter ga zamenjal s svojim sladkim jarmom. Srce je bilo, ki je kakor morje neskončne ljubezni šumelo — ne za nekaj trenutkov, ampak za vso večnost.«

Ganljiva je prošnja, s katero zaključuje:

»O ti včlovečeni Bog, Bog vekov, ki so te minuli rodovi spoznali, ljubili in molili, sedanji rod te je pa tako zelo, tako zelo izgubil ali zatajil: zberi bodoči rod okoli svojih oltarjev, okoli svoje ljubezenske žrtve! Svet bo preroden in prenovljen bo obličje zemlje. Mene pa, ki sem po obilici tvojega usmiljenja postala vredna spokoriti se in se spreobrniti — meni daj, Gospod, prostorček, prav majhen prostorček ob najnižji stopnici svojega oltarja, kjer te morem moliti in zahvaljevati — sedaj in vedno na vse veke.«

Spoznala je skriti Zaklad; zato je šla, vse zanj žrtvovala in živela ob njegovem bogastvu.

Dr. Fr. Jaklič.

Ko bi umevali...

Koncem l. 1929 je obhajal sedanji papež Pij XI. zlato mašo. V spomin na ta veseli jubilej je poslal vesoljnemu svetu pomenljivo okrožnico (*«Mens nostra...»*). Z očetovsko ljubeznijo in višjepastirsko vnemo priporoča v omenjeni encikliki predvsem duhovne vaje, ki naj bi se jih udeleževali tudi lajiki; »zakaj duhovne vaje so visoka šola lajiškega apostolstva«. Katoliška akcija bo dobila resnih, razumnih in požrtvovalnih sodelavcev, ki bodo umevali nje odlično nalogo vprav iz dobro opravljenih duhovnih vaj. V duhovnih vajah zajemamo luč in moč, da spoznamo in spolnujemo božjo voljo.

V svoji okrožnici pripominja sveti oče, koliko nebeskih milosti, koliko nedopovedljive tolažbe je prejemal tudi sam v tej presrečni ustanovi.

Hvala Bogu! Tudi pri nas se snujejo domovi, da morejo v njih opraviti oddeljene duhovne vaje posamezne skupine; tudi moške in fantje imajo v ljubljanskem Domu pri oo. jezuitih priliko, da okušajo blagodat te izredne verske naprave. Zato pa, in ker želimo, da bi slišali in poslušali glas božje milosti še mnogi in mnogi, bo prav, če izvemo, kako sodijo o duhovnih vajah oni, ki jih je Sveti Duh postavil, da vladajo Cerkev božjo.

Navedemo najprej priporočilo prevzvišenega gosp. dr. Gregorija Rožmanna, škofa ljubljanskega:

»Za vse župnije naj velja kot pravilo: K zaprtim duhovnim vajam v Dom naj se pošlje vsako leto nekaj (čim več) izbranih agilnih in sposobnih fantov in deklet, ki nudijo poročila, da bodo pravi apostoli. Doma v župniji pa naj se napravijo odprte duhovne vaje za vsak stan posebej, prav gotovo za fante in dekleta. Te duhovne vaje naj postanejo stalna naprava v župniji, kakor na pr. velikonočno izpraševanje in celodnevno češčenje.«

(Škof, list 1934, 24.)

L. 1925 je rekel odlični govornik, nadškof in kardinal monakovski, dr. Faulhaber, v neki pridigi: »Na Holandskem so se duhovne vaje vzorno vpeljale. Katoliški moške in fantje, poskusite enkrat, pa se udeležite še vi skupnega tečaja d. v. Iztrgajte se za dobre tri dni iz svojih opravil in iz mnogoterih skrbi ter odprite oči za »to, kar je najpotrebnejše«. Nikoli vam ne bo žal. Duhovne vaje (eksercicije) so visoka šola, kjer se človek resno zamisli in poskrbi za svoje dušne zadeve.

Kako vam je tega potrebno, ko nas cel gozd zunanjih mikov tako silno zavaja v zlo!«

Kardinal Schulte (Köln) je zapisal v postnem pastirskem listu: »V duhovnih vajah moramo izvežbati izbrano vojno četo, ki bo blažilno vplivala na okolico zlasti z brezhibnim zgledom, in ki se bo v nji zopet oživil junaški duh prvih kristjanov.«

Omenjam še enega odličnega škofa: kardinala vatislavskega Bertram-a. Takole vprašuje: »Kaj manjka katoliškemu ljudstvu v času duhovnega boja? ... One močne vere in klene značajnosti, onega trdnega zaupanja in one katoliške ljubezni, ki dobiva krepke hrane in pobude v duhovnih vajah! Čedalje silneje udarja klic svetega očeta in škofov na naša ušesa, ki nas vabi, naj se kar pogumno odločimo za duhovne vaje. Iz vsake župnije naj bi po skupinah moške, fantje, žene, dekleta opravile oddeljene (zaprte) duhovne vaje!«

Zato pa: Apostoli duhovnih vaj — na noge! Delajte in vabite! Škofje priganjajo, papež vabi, Bog sam hoče! Preženite in razpršite predsodke, ki se jih poslužujejo neodločne in mlačne duše. »Duhovne vaje niso zame; to je za pobožne.« Taki in slični ugovori se pri agitaciji zanje največkrat sprostajo. Toda po izjavah in zatrdilih papežev, škofov in voditeljev duhovnih vaj je ta verska naprava nekaj takega, kar je vsem potrebno: je za grešnike, je za povprečne kristjane, pa tudi za pobožne. In k eni teh treh skupin spadaš tudi ti.

»Nimam časa.« Ali res? Za vse dobiš čas, če imaš le dobro voljo. Eni bolj utegnejo v zimski dobi, drugi morda bolj poleti, ko imajo kakšne dni odmora ali počitnic. Čudno, da bi človek v 365 dneh za najvažnejše opravilo ne našel par prostih dni!? Ni ga časa, ki bi bil tako dobro in srečno obrnjen, kot milosti polni čas duhovnih vaj.

»Nimam denarja!« Priznam, da je trda za denar, da ga primanjkuje tu in tam. Toda resna volja ga zna prihraniti, če ne takoj, pa polagoma. »Zrno do zrna: pogača, — kamen na kamen: palača!« Za ta namen bi se dala že tudi izvrtati kje kakšna podpora. Semintja (v Nemčiji) imajo posebno zbirko za duhovne vaje.

»Duhovne vaje — to je tako ena moda!« Tudi take se marsikdo iz-

Angeli pojo...

nebi. Povejmo jim na ušesa, da so duhovne vaje tako stare, kakor krščanstvo. Že Zveličar in njegovi apostoli so se odrekli v samoto, kadar jih je čakalo važno delo. V današnji obliki segajo duhovne vaje 400 let nazaj. So torej staro »modno blago«.

»Saj nič ne pomagajo...« Ali si jih že napravil, resno napravil? Če si jih, potem boš drugače govoril. Seveda, kdor bi ne maral pri d. v. nič moliti, nič premišljati, kdor bi ne molčal, marveč klepetal in se motil z drugimi rečmi, kdor bi se ne brígal za dnevni red, pač ne bo občutil in ne užil blagodejnega in sladkega sadu, ki ga naklanjajo duhovne vaje resnim udeležencem.

Kdor nima resne volje, naj ne hodi zraven.

Sadove duh. vaj je treba ohranjati z molitvijo, z mesečno duhovno obnovitvijo — zlasti pa z večkratnim svetim obhajilom.

Nič se torej ne boj, kaj bodo ljudje rekli ali mislili, če greš k duhovnim vajam! To pomisli, da te noben od teh, ki zastran tega jezika, ne bo branil in zagovarjal pred sodnim stolom božjim.

Največja ovira, ki marsikoga zadržuje, je pač strah pred spreobrnjenjem, bojazen, da se bo treba grehu odpovedati, pustiti grešno navado in bližnjo priložnost, strasti pa zatreti. Toda ta strah se hitro spremeni v dragocen notranji mir, mir dobre, čiste vesti. Kako človek vse drugače sodi in obsoja po dobro opravljenih duhovnih vajah vse to, kar ga je prej veselilo, mi-

kalo, zavajalo v greh! Kar čudi se, kako je mogel biti porej tako zateleban z svet in v grešno veselje. Koliko tisoč in tisoč oseb je že blagrovalo uro milosti, ki jih je privedla k duhovnim vajam. Poprej prav nobene smisla za kaj višjega, nobene skrbi za dušo, samo sla in greh in uživanje zraven pa težka vest;

Beseda je meso postala

Cano Alonso

Mati božja v preišljevanju

Madrid

zdaj pa notranja zbranost, mir in urejenost srca, žal spomini na preteklost pa vesela zavest, da je ta strašna nesreča minila, obenem tudi hvaležnost za milost spoznanja in spreobrnjenja.

Duhovne vaje so velika milost za vsakega človeka, ki je bil tako srečen, da jih je napravil. Za to milost se je treba Bogu v molitvi priporočati; saj je gibanje in skrb za duhovne vaje sploh delo božje milosti. ta pa posledica goreče molitve. Spominjamo se v molitvah tudi dobrih in gorečih voditeljev duhovnih vaj in onih »apostolov«, ki to gibanje podpirajo in pospešujejo. Če kdo ne more drugače pomagati, bi storil prav bogoljubno delo, ako bi temu ali onemu denarno pripomogel, da bo prišel do zaprtih duhovnih vaj.

Skoraj vsi verski listi — tudi »Bogoljub« — so poročali, da je v München-Gladbach-u na Westfalskem neka gospa (Zofija Werner) v štirih zadnjih letih nagovorila in pripravila nič manj ko 1000 oseb za udeležbo pri duhovnih vajah. Če se je kdo izgovarjal, da nima denarja, je

šla in nabrala pri dobrih ljudeh potrebno vsoto v ta namen. Kolinski kardinal in aachenski škof sta ji poslala ob tem ne navadnem jubileju — ko je bilo število »tisoč« zaključeno — pismeno priznanje in zahvalo za to samarijansko delo.

Duhovna obnova v družini, v župnijski in ljudski družini je odvisna od obnove posameznih oseb. Najboljša šola za to so duhovne vaje. — Naj torej velja pravilo:

Skrbi najprej, da sam dobro opraviš duhovne vaje, nato boš pa prav gotovo — v veliki hvaležnosti za svojo srečo — prigovarjal tudi drugim, da bodo sledili. Na tak način se boš tako lepo izkazal, da umevaš, kaj ti je Katoliška akcija. Hkrati pa bomo tako v tej zimi in naslednjo pomlad najbolje, najprimerneje in najizdatneje pripravljali razpoloženje za Evharistični kongres v Ljubljani. Ljubezen do Jezusa v sv. Rešnjem

Telesu bo rastla le v srcih, ki bodo prosta grešnih vezi in polna svetega ognja. Če to — je pogosta pot do obhajilne mize ne le lahka, marveč tudi polna sreče in miru.

M. Laach

Pastirji pri Jezusu

Iz ljubezni do Boga v sveti Evharistiji

Izvirno pismo iz Buenos Airesa.

V dneh mednarodnega Evharističnega kongresa je dvomilijonski Buenos Aires živel ure veselja in verskega navdušenja. Tisočem in tisočem, ki so prihiteli od vseh strani, da se poklonijo presv. Evharistiji, je argentinski narod dal zgled duhovnega preporoda. Velikanski križ in mogočni oltar v prostornem parku »Palermo« je bil priča čudežnih spreobrnjenj kot spomin na 19. stoletno odrešenje človeštva.

Vse priprave za kongres so bile velikopotezne. Inozemske kolonije so tekmovalle med seboj za dostojnejši sprejem svojih rojakov. Z veseljem smo sprejeli med nas nadškofa dr. Šariča in Dobrečiča iz naše domovine. Kardinal Pacelli, papežev odposlanec, je bil navdušeno sprejet med cvetjem in vzkli-

ki. — Argentinska vlada s prezidentom republike na čelu je dejansko sodelovala pri vsem sporedu kongresa.

Otvoritevna slavnost kongresa je zbrala nad pol milijona vernikov v parku »Palermo« ob prisotnosti papeževega zastopnika, štirih kardinalov ter 150 škofov. S cvetočo špansko govorico si je kardinal Pacelli namah osvojil vsa srca vernikov. Neizrekljivo navdušenje množice je dalo duška veselju s ploskanjem, petjem in molitvijo.

Mladina je bila prva, ki je dostojno počastila presveto Rešnje Telo. K obhajilni mizi se je približalo 107.000 dečkov in deklic. Kar po prostornih avenijah je istočasno 260 duhovnikov razdeljevalo božji kruh v najlepšem redu. Dan nedolžnosti, dan Jezusov!

Skrajno ganljiva manifestacija vere je bila polnočna sv. maša za može na glavnem trgu velemesta. Štirje nadškofje iz sosednih republik so maševali istočasno in molili za mir med narodi. Bajno razsvetljena široka trga in avenija Mayo niso mogli sprejeti 300.000 mož. Iščoče dušnega miru so se ti hrabri možje in mladeniči spovedovali stoje kar na ulici. Povsod gneča. Nešteto prizorov spovedovanja je orosilo očesa pričujočih in ohrabilo omahljivce. Urugvajcev je bilo trideset tisoč; močno so bili zastopani Čilenci, nato so sledili Paragvajci, Bolivijanci in Braziljci. — Mogočne čete so tvorili bivši salezijanski gojenci, moške Mar. kongregacije, katoliška mladina, Katoliška akcija, delavci itd. Sveto obhajilo je razdeljevalo 300 duhovnikov. Celo na stopnice podzemske železnice je moral iti duhovnik razdeljevati sveto obhajilo. Spovedovalo se je kar na stopnicah v vežah, v brivnici, v trafikih, za drevesi v parku samem itd.

Kaj takega Buenos Aires še ni videl. Tisto noč smo zlasti molili za mir med sosednima bojujočima se državama. Koliko src je tudi pomolilo za obe evropski državi, pahnjeni v tistih dneh v žalost zaradi zločina v Marseju.

Križ v parku v Palermu ima na vsakega privlačno moč. Ljudstvo ga je obdajalo in se ni maralo ločiti od njega, čeprav je pritiskalo pekoče sonce. Celo hrano so prinašali s seboj. Zborovanja so sledila vsako popoldne. Skozi eter so se prenašala po radiu vsa predavanja. Tudi slovenska beseda je preletela vso Ameriko in prešinila dobra srca naših izseljencev, ko je na zborovanju spregovoril v slovenščini 350.000 zborovalcem g. Josip Kastelic, duhovni vodnik naše kolonije v Buenos Airesu, ki je bila častno zastopana na kongresu.

Predzadnji dan kongresa je bil posebno ganljiv: sveto obhajilo so imeli vojaki pehote

in mornarice, oficirji in kadeti. Predsednik argentinske republike je dal zgled globoke vernosti, ki so jo posnemali mladi fantje, zagorelih obrazov, se spovedovali in prejeli Boga kar stoje v vrstah, ne meneč se za zunanji svet.

Navdušenje množice ob pogledu na vojake je bilo nepopisno. Pozdravov in vzklikov papežu, njegovemu odposlancu, škofom in prezidentu ni bilo ne konca ne kraja.

Tudi zadnji dan je bil okronan z jasnimi in sončnim dnevom. Dvomilijonska množica je že zgodaj zjutraj napolnila park in obkolila križ. Z nepopisnim veseljem je poslušala na koncu velike maše besede sv. očeta samega, ki je govoril gladko po radiu. Ganjenost vsepovsod, veselje, solze — nepozabni trenutki!

Red se je vzdržal tudi popoldne pri procesiji. Sprevod je bil dolg več kilometrov po aveniji Alvear. Vsi pro-

stori so bili zasedeni. Pomožna prostovoljna policija se je izvrstno obnesla. Osemnajst tisočcem belo oblečenih članic Marijinih družb so sledila zastopstva vseh župnij in inozemskih odborov s svojimi zastavami. Slovenci z g. Kastelicem so bili zastopani v lepem številu in se postavili pred oltarjem. Mnogoštevilna duhovščina, škofje, semenišniki v oblekah vseh barv: vse to je napravilo mogočen vtis. Z nenavadnim navdušenjem so povsod počastili presv. Rešnje Telo; ob sklepu se je pa razleglo že v mraku nad množico: »Benedicat vos...« blagoslovi vas... iz ust papeževega poslanca. Nikdar ni bil človek večji kot v trenutkih, ko se je sklonil na kolena...

Noč je odprla svoja krila, nebeška luč je še močneje posijala v naša srca, ki so žarela iz ljubezni do Boga v Evharistiji.

Buenos Aires, dne 16. oktobra 1934.

Vladimir Zmet.

Jezus in Janez Krstnik

Izpred tabernaklja

1. Ali je res tako?

Pri Jamnikovih je bilo, kakor da bi hiša gorela. Vse pokonci, vse razburjeno, vse ježno. To so čutila hišna vrata, to je oznanjevala ropotajoča posoda v kuhinji in pa jeziki, jeziki.

»Saj pravim!« je bilo slišati grmenje in bučanje kakor ob najstrašnejši nevihti. »Te obhajilarice! V cerkvi se ti drže kakor žive svetnice. Že stopajo tako, oh, oh, da jih kar ne morem gledati. Komaj pa se cerkvena vrata za njimi zapro, pa že začno človeka obirati na drobno in na debelo.«

Iz rok Jamnikove mame so zaropotale po tleh vilice in žlice, pridružili so se jim v bratovski skupnosti še noži.

»Kar vse naj gre po tleh,« je grmelo naprej, »saj človek ne more drugače. Kar zgrizel bi se človek!«

»Poskusi, bomo videli, kako bo.«

»Poskusi, poskusi! Zdaj se pa še norca delaš. Ali si to kakšen mož, ali si kakšen oče!«

»No, no, mati, le ne prehudo. Saj te bo še razneslo. Malo škoda te je pa vendar še.«

»Malo, kaj ne, samo malo. V resnici bi pa najrajši videl, da bi bila že davno gnila in strohnela tam za cerkvijo sv. Roka.«

»Mati, le huda nikar ne bodi in nikar ne govori, kar ni res.«

»Saj res komaj vem, kaj govorim in kje se me glava drži. Vsa sem iz sebe.«

»Le unesi se, le unesi! Saj veš, da prevelika jeza zdravju samo škoduje.«

»Ko se pa ne morem. Saj ti ne veš, kaj je to. Pomisli! Tista Tona, tista Drobnjačeva, tista, ki malo krivo gleda, ki je vsak dan v cerkvi in pri sv. obhajilu, pa ima tak jezik, da z njim seže v devet farâ. Druge pa ravno tako niso nič boljše: Matijčkova, Removčeva, Kosmuljeva. Vse bi človek povezal skupaj pa nesel v Savo. Potem bi bil pa mir pred njimi.«

»I. kaj vendar so te pa tako nabrskale?«

»Na miru naj me puste! Mene in tebe in vso našo hišo! To oprav-

ljanje, to obrekovanje, to skrivnostno stikanje glav tam pred cerkvijo, to je že od sile!«

»Ali si jih sama slišala?«

»I sama! Ne bodi no! Če bi jih bila sama slišala, misliš, da bi se bila mogla premagati? Mednje bi bila skočila in potrgala bi jim bila tiste jezike dolge —.«

»Mati, mati, kar prehuda si. Kdo ti je pa vse to povedal?«

»Kdo!? Tisti, ki ve, ki je vse sam slišal.«

»Pa ne spet Šimenčkova?«

»Tista, tista! Ta je še edina, ki z mano drži, drugi ste vsi zoper mene. Prav vsi!«

»Tista torej, tista? Ravno prava. Vsa-ko reč napol sliši, napol si pa še sama iz-

»In Jezus je napredoval v modrosti in starosti pri Bogu in pri ljudeh.« Lk. 2, 52.

misli, potem pa nese po svetu. Za zdražbe kakor nalašč.«

»Saj sèm vedela! Ti tako nikoli z menoj ne potegneš. Tebi čast naše poštene hiše ni nič. Ko bi drva na tebi sekali, pa bi vse prenesel.«

»Tak nisem kakor osa. Za Šimenčkovo pa tako vem, kakšna je. Kadar jo bom videl stopicati okrog naših voglov, bom z ajdovico za njo zakuril.«

Materi on, Jamnik, ni všeč govoril. Njej je bila Šimenčkova vse. Njena beseda je bila zlata vredna. Šimenčkova je pa tudi vedela, da jo bo Jamnica za vsako novost pošteno in bogato obdarila. On, Jamnik, jo je pa imel že od nekdaj tako dosti kakor sirovega boba. Šimenčkova je to vedela in znala, zato se je hiše v primerni razdalji ognila, kadar je videla gospodarja stopati okrog hiše; šele če se je pojasnilo, če je gospodar odšel od doma, takrat je prav skrivnostno pristopicala k materi, pa jej je namašila ušesa z najnovejšimi, čisto svežimi novicami, mati pa njej torbo s primernimi darili.

Oče Jamnik je v skrbi za ljubi mir šel v hlev in na dvorišče, v kuhinji je pa nevihta le polagoma ponehala.

»I, kaj pa tako onegaviš?« je prineslo mimo Removko. Šla je ravno mimo, in ker

je slišala v hiši ropot in govorjenje, jo je prišla radovednost, pa je vstopila. Da bi ne bila! Vihar, ki je že pojenjeval, je vzbuknil nanovo, skoro bi lahko zapisal, da s podvojeno močjo.

»Ravno prav, da si prišla,« je pričevala Jamnica nalahko, potem pa vedno huje, »le vstopi, Removka, da se bomo kaj pomenili. Saj te skoro nikoli ni k nam.«

»Ne hodim rada po hišah. Saj veš. Delo drži človeka pokonci, postopanje in pohajkovanje je malo prida.«

»Če malo k nam prideš, to še ni postopanje. Veš, kar prav je, da si prišla. Dosti ti imam povedati.«

In odprla je žena vse zatvornice in zapahe svojega jezika in šlo je kakor za stavo. Če bi bila imela plačo od besede, tisti dan bi si bila nagrabila tisočakov! Removka pa nazadnje ni vedela, ali je prišla na prosto skozi velika ali skozi mala vrata.

»Pusti vse skupaj na miru in nikar se še ti ne jezi in ne znašaj, kakor se naša,« jo je pogovarjal Jamnik, »saj sama veš, kako je.«

Ne morem priseči, če ga je popolnoma ubogala.

S svojo hčerjo Meto je imela Removka doma dolg, ne ravno preveč viharen

Razstava cerkvenega perila za misijone

Fot. L. Mavec

(Izdelale članice družbe otrok Brezmadežne v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani)

pogovor in konec tega pogovora je bil tak, da je Meta imela vse solzne oči.

»Takele moram požirati po hišah zaradi tvojih sv. obhajil,« jo je prijemala mati.

»Moja sv. obhajila niso nakomur napoti.«

»Pa jim že morajo biti. In še ti zraven.«

»Ko vendar nikomur nič nočem. In druge tudi ne. Mi po svoje, drugi naj pa spet po svoje, vsak kakor ve in zna.«

Mati je postala in prenehala. Ali naj verjame Jamnici ali hčeri? Sicer je res, da se ji Meta doslej še ni zlagala; tudi to je res, da zaradi njenega jezika doslej še ni slišala nobenih očitkov. Toda spet: kaj pa, če je hči prav sedaj stopila na nevarno pot predolgih jezikov. Dobro je, da jo o pravem času prime, da o pravem času ustavi studenec, iz katerega lahko pride cela povodenj hudega, hujšega in najhujšega.

Po drugi strani je pa spet premišljevala, zakaj neki vidi svet toliko napak ravno na takih, ki mu niso všeč, na sebi in na svojih pa ne vidi prav ničesar. Ali mar res samo zato, da v teh mušicah ne vidi svojih slonov?! Kdaj neki bo pokopan zadnji farizej?

Meta pa tisti dan potem ni bila več za nobeno rabo. Glavo je povešala, od dela do dela je hodila, vsakega se je lotevala, načela ga je, dokončati ga ni mogla.

»Ne smeš biti tako občutljiva,« jo je pogovarjala mati. »Kaj pa bo s teboj, če te bo vsaka malenkost tako zbolela?«

»Mati, ali vi imenujete to malenkost?« je zaprašala z globokim glasom.

»Če boš dolgo živela, boš morala še kaj hujšega doživeti,« ji je prigovarjala Removka.

Dan je minul...

Pozna ponočna ura. Meta ne spi, ampak bedi sama zase, v svoji spalnici. Luč gori pred njo, njeno oko zre pred seboj v knjigo. Katekizem ima odprt, milosti sv. obhajila ji odkriva.

»Zmanjša nam hudo nagnjenje in vne-ma ljubezen do Boga; očiščuje nas odpustljivih grehov in varuje smrtnih...« Čudno! Kaj je s temi milostmi? Zakaj njih blago-

*Dva slovenska misijonarja med zamorci
(gl. str. 22)*

dejnega vpliva nič ne čutim? Ali vsaj premalo čutim? O, dobri Jezus, pomagaj mi!»

Črke so migljale pred njo, že jih ni več mogla brati. Bela, kakor nepopisana stran jo je gledala vedno bolj vprašujoče.

Lahen spanec je objel njeno trudno glavo. In zasanjalo se ji je. Pred seboj je videla prepad. Globok, temen, skoro se mu ni videlo do dna. Pač. Glej iz dna se je dvignila ostudna kača. Vedno bliže ji

je bila. Sedem glav se je dvigalo proti njej in vse so se ji grozovito spakovale.

In zdaj, glej, že so sikale proti njej, — o Bog, kaj bo, če jo zgrabijo...

»Marija pomagaj!« je zakričala na ves glas. V tistem trenutku je prihitel angel, zamahnil z mečem, odsekal vseh sedem glav in...

Vrata so se nalahno odprla; mati, ki je spala v sosedni sobi, se je ob kriku zbudila in jo prišla tolažiti.

»Kaj pa ti je, da kličeš na pomoč?«

»Sanje, mati, hude, strašne sanje.«

»Gotovo nisi sinoči nič molila. Móli,

*Ženski katehumenat v Lukoleli
(gl. str. 22)*

móli, potem se pa pomiri in mirno zaspi. Vsaj nam daj mir. Trudni smo in potrebni počitka.»

Meta se je zamislila. Saj res ni nič molila. Morebiti jo je pa res angel varuh s temi sanjami opozoril na zamujeno molitev. Kdo to ve?

Pokrižala se je, umirila se ji je duša, in sladko je spala do jutra.

Janez Langerholz.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj.

1.

Kadar pritiska vroče poletje in pokrade iz vodnjakov zadnjo kapljo vode, da si ohladi z njo znojno obličje, spoznaš ljudi iz Makoš že od daleč po njihovi temnorjavi barvi. Imajo polt kakor Indijanci. Njihova barva pa ni samo od sonca, temveč tudi od prahu in prsti, ki jim prepregata kožo. Saj nimajo vode, da bi se mogli umivati; zakaj ob vročih poletnih dneh je je komaj dovolj za živino in kuho. Otroci iz Makoš morajo hoditi skoraj uro hoda v Bukovico v šolo. V vročih poletjih jim

odkažejo klop, nalašč zanje, prav tam zadaj ob steni. Tam sedijo veliki in mali in ozek hodnik jih loči od drugih.

Ta prostor je Makošarjem kaj všeč, čeprav ni Bog ve kako časten zanje; v šoli je namreč tem lepše, čim dlje je učitelj od tebe in ti od učitelja. In res učitelj prodre samo sempatja z nekakšno previdnostjo prav do tega otoka izgnancev in tako imajo paglavci mir.

Tiste čase, ko manjka vode, imajo namreč Makošarji čedno številce osebenkov na

stanovanju, najsi bo po glavah, najsi bo v obleki. Teh nesramnih gostačev pa ne marajo jemati na stanovanje ne učitelj ne bukovški otroci.

Zgodilo se je, da je prišel nov učitelj. Ta jih začne oštevati, Makošarje:

»Umivajte se bolj, packe! — Lahko bi vam repo sejal na glavo! — Zakaj se ne čedite kakor se spodobi za krščenega človeka?»

»Ker nobene vode nimamo, gospod učitelj,« mu zakliče paglavec in se gajsna s hrptom ob naslanjalo ob klopi.

Vode nimajo! V vasi, tam teče potok poleti in pozimi. V hribovskem gnezdu, v Makošah, si pa ne more ne en ptič pogasiti žeje. Skozi Bukovico pa hiti še v najbolj vročih poletjih na pretek potoka bistra voda. Da bi le en delček te vode tekkel v Makoše! Samo toliko, kolikor bi je moglo teči skozi slamico, da bi je prišlo iz gora, zadosti bi je bilo za ljudi in živino. —

Med šolarji iz Makoš je sicer dečko, ki mu ni nič videti, da bi mu kaj primanjkovalo vode. Tudi ne sedi v klopi za odločence. Kar se da resno se je uprl, ko je hotel učitelj tudi njega posaditi k umazancem.

»Jaz nimam uši, gospod učitelj!« je zardil dvanajstletni Janko Ovsenik določno ter prezirljivo pogledal na makoške tovariše.

Učitelj je fantiča premeril. Kakor sveča je stal raven pred njim. Visokorasel in vitek. Videlo se mu je, da njegova glavna hrana nima tistega rediva, kakor ga ima hrana okroglolicih otrok v šoli. Obleko je imel siromašno. Iz zakrpanega jopiča je rasel daleč ven. Toda bil je dečko lepo umit in čez stran glave se mu je vlekla snežnobela preča skozi valovite, temnoplave lase od čela do temena, preča, ki je izpočetka izzivala posmeh vse mladeži. Učitelj je pustil fantiča na njegovem mestu, potem ko ga je še prej vprašal:

»Kaj imate vodo v občinski hiši, Ovsenik?»

»Nimamo je, pa jaz se umijem vsak dan.«

»Pa če nimate vode? ...«

»Jaz je imam dovolj.«

Dečko ne bi bil priznal učitelju svoje proste kopeli za vse na svetu ne. Čuval je svojo skrivnost kakor zaklad.

»Kaj ti mati daje toliko vode?« je poizvedoval učitelj.

»Nimam ne očeta ne matere,« odgovori Janko.

»Rednico mislim.«

»Rednica Cila mi ne da nič.«

Dalje učitelj ni prišel. Ako bi hotel vedeti kaj več, bi moral iti zgodaj zjutraj z Jankom Ovsenikom.

Ovsenik je hodil vedno sam zase. Z bogatimi kmetskimi otroki ni sklepal prijatelj-

stva. Ko je bil še mlajši je dovolj dostikrat ujel strupen pogled možakov, kadar je prišel v kakšno hišo z njihovimi otroki. In večkrat je slišal in tudi Cila mu je povedala dovolj dostikrat, da bi bil najbolje oskrbljen, če bi šel v — krtovo deželo.

»Samo stroške nakopava občini.« — »Kdo ve, katera ciganska baba ga je pustila tod!« — »Zdaj ga redijo in gojijo kakor mladega kragulja. Kadar se izpelje, nam jo popiha in nihče ne bo imel koristi od mrkaja.«

Take pogovore je moral poslušati, ko je bil še otrok. Tuintam so mu priletele na uho neke besede in zgodaj je čutil, da pritičejo njemu. To ga je plašilo. Pozneje pa se je privadil in je ob takih prilikah vrgel nazaj plavalaso glavo, stisnil ustnice, prezirljivo pogledal Makošarje in šel. V srcu je nosil srd na vse, tudi na otroke, ki so prej ravnali z njim kakor z brezpravnim, zdaj pa se mu plaho umikali s poti.

Ko je bil še manjši, so kričali za njim:

»Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo ti je oče?« — »Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo ti je mati?«

Starši so bili gluhi za taka psovanja, ki so bolela nedolžnega otroka, da se je čestokrat skril za seč ali za grm in bridko jokal. Hrepenenje po očetu in materi se je budilo v njem. Mali Janko pa je našel v sirotišnici namesto ljubečih staršev varuhinjo Cilo, ki ga je zredila. Ni bila še štirideset let stara; pred osmimi leti si je bila zlomila nogo, tako da je močno šepala in ni mogla več delati, kakor bi bila sicer lahko. Dobivala je malo rento za nezgodo, prala, hodila čut k mrličem, stregla bolnikom, delala lažja dela in se tako prebijala skozi življenje. Od občine je dobivala nekaj malega na leto za najdenčka Janka Ovsenika.

Neko nedeljo zvečer je sedel Janko sam na skali blizu občinske hišice. Imel je star koledar, ki je v njem spet in spet prebiral pripovedi. Tedaj pridejo do njega dečki in deklice. Igrali so se na tratini.

»Jangec, se greš igrat z nami?« so mu klicali nekateri.

»Naa, se ne grem,« je odvrnil.

»Cilin Jangec pridi! — Cilin Jangec, hop!« tako so vzklikali, se vodili za roke in plesali ringarajo. Kar nadraži takt ringaraje Rogozvega Stefana, da nenadoma začne:

»Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo ti je oče?«

Ves zbor poprime:

»Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo ti je mati?«

Skačejo, poskakujejo in pojejo sramotilno pesemco in se zaničljivo smejejo Janku tja čez. Janko sedi na skali in sliši, kako ga za-

smehujejo. Togota mu zraste v srcu. Do danes je trpel, čutil se je preslabega, da bi se bil branil. Ta trenotek pa vrže slednji strah od sebe. Upre se mu srce zoper vse otroke, zoper vse ljudi, zoper ves svet. Skoči na noge, pograbi debelo palico, ki je ležala tam blizu, je v dveh, treh skokih pri gruču otrok in jih začne mlatiti tako urno in krepko po glavah, da zgreši le malokaterega. Nekateri pocepajo po tleh in večijo, kakor da so zagledali samo živo smrt. Drugim teče kri po obrazu, spet drugim kaj hitro iztečejo modre klobase po telesu. Nihče pa se ne brani. Krdelo oddirja proti hišam in bolestno kriči; za njimi pa jo dere ter jih pretepa šibki dečko, ki še nikdar ni vzdignil roke zoper koga.

Rogozov Štefan je ves krvav pribežal domov. Makošarji kar pobesne. Kdor je v hiši, jo vdere na cesto. Rogoznica pride z metlo, Rogoz z močno kopavšo. Vse se vzdigne, da bi kaznovalo hudodelca. Janko pa jo popiha, ko opazi, kakšna nevarnost mu preti. Začutil je, da bi ga razsrjeni možje in ženske pobili in mu komaj pustili še življenje. Z mogočnimi skoki se je skušal spraviti na varno. Rogoz pa se je gnal za njim in Rogoznica je večala in tekla, kar je le mogla. Preganjani dečko je čutil, kako mu peša moč; videl je, kako mu pest sega že po tilniku, toda ni mislil na to, da bi se dal vsakomur psovati in tepsti. Ko je bila stiska že do vrhunca, se je Janko mahoma ustavil, pograbil z vsako roko precejšen kamen iz meje, se bliskoma okrenil in ju porinil v Rogoza, ki je bil pravkar prisopihal do njega. Prvi je šinil mimo zasledovalčeve glave, drugi mu je priletel v koleno v pogačico. Bolestno je kmet kriknul ter se zgrudil. Niti koraka ni mogel več naprej. Več ko pol leta je potem čutil, kako ga je bil zadel ta kamen.

Janko je zgrabil dva nova kamna in se grozeč postavil konec ceste, ki pelje gori po rebri.

Rogoznica je psovala, je pa ostala pri možu, ki se je z eno roko oklepal bolečega kolena, z drugo pa stiskal pest ter pretil

Jangcu in ga preklinjal. Vsa vas se je zdajci zbrala okrog Rogoza in psovala ciganskega capina Jangca.

Janko pa je dvignil z obema rokama kamenito orožje in zaklical ljudem:

»Svojim otrokom povejte, da me ne bodo zmerjali! Kaj morem zato, da me je zavrгла mati! — Dajte mi mir! — Kdor se me dotakne, mu zapalim bajto!«

Ljudje onemé spričo takih besedi. Pa tudi kmetovo udarjeno koleno jim daje zagotovilo, da Jangčeve grožnje niso samo prazne besede. Posihmal so imeli pred njim skriven strah in so mu dali mir. Noben otrok se ni več drznil, ga še kdaj zmerjati, in nihče odraslih ni več stegnil roke po Jangcu, da bi ga tepel ali suval kakor dosihmal.

Ko pride Janko domov, mu stopi rednica vsa besna naproti in hoteč navaliti nanj kriči:

»Baraba, ubijalec, zredila sem te z miloščino kmetov, zdaj jih pa pobijaš s kamenjem in jim groziš, da jim požgeš hiše.« Dečko pa stisne pesti, obstoji med vrati, se ne gane z mesta in zre Cilo s tako žarečimi in do skrajnosti odločenimi očmi, da roko, ki jo je že povzdignila, prvič povese pred njim. Sprevidela je, da ji je odklenkalo, da bi fantiča še naprej pretepala, kakor ga je doslej.

V mali makoški krčmi je vladalo razburjenje, da nikoli takega. Ponosni kmetje so jasno čutili, da so premagani, in so svoja mnenja izlivali v eno besedo: Jangcu ni sméti zaupati.

»Za las je manjkalo, pa bi bil umoril Rogozovega Štefana.«

»Da ga je zadel na glavo, bi bilo ponjem.«

»Koleno mu ostane trdo vse žive dni.«

»Zapreti bi morali capina ciganskega, v ječo z njim.«

»Kaj ječa, sami ga moramo soditi. Kar se da, ga pretepsti, kar se da, ga premlatiti!« so govorili.

»Kdo pa naj ga? Se ga ne dotaknem takega capina za noben denar ne; da mi zapali hišo in hlev,« jih zavrne nekdo.

Mislili so pa vsi tako. Bali so se. — — —

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Vatikan. Dne 18. novembra zvečer je umrl v Rimu bivši državni tajnik, kardinal Peter Gasparri, v starosti 82 let. Štiri dni poprej je še predaval na mednarodnem kongresu cerkvenih pravnikov. Pokojni znanstvenik, diplomat in kanonist je znan po vsem svetu. Kot apostolski delegat je živel poprej dalj časa v Ekvadoru, Boliviji, Peru-ju. Več

let je bival v Parizu, kjer je na univerzi predaval kánonsko pravo. Ko se je vrnil v Rim, je postal tajnik za vnanje cerkvene zadeve. Kot tak je izvršil velikansko delo: novo uredbo knjige »Cerkveno pravo«. Za kardinala je bil imenovan leta 1914. Pokojni cerkveni knez je bil velik ne le kot učenjak in državnik, ampak je bil vzor pobožnosti in dobrodelja.

Vtisi — ob svetovnem Evharističnem kongresu v Buenos Airesu: Kardinal Paccielli je zapisal med drugim: »Nikoli še nisem videl, da bi se tako enodušno ves narod, vlada in državljani, poklonil in padel na kolena pred onim, ki je rekel: 'Jaz sem kralj, a moje kraljestvo ni od tega sveta.' — »Nikdar še nisem videl tako veličastnega, slavnostnega obhoda na čast Evharističnemu Zveličarju, kot je bil 14. oktobra, ob sklepu kongresa.« — »Nikdar še nisem s tolikim ganotjem spoznal globokega pomena besede: 'Pustite male k meni!', kot 12. oktobra, ko so neštete množice belooblečenih otrok mogočni Palermški park — spremenile v diven vrt svete Evharistije.« — »Nikdar nisem videl, da bi bili mladi fantje in odrasli možje živahnejši in z večjim poudarkom izpovedali vero, kot v oni čudoviti noči, ko so imeli moški svoj obhod in skupno sveto obhajilo.« — »Nepopisni prizori! Hišne veže, ulični vogali so se spremenili v spovednice, ograje v parku pa so služile kot obhajilne mize. Čudovito! Tisto noč je izginil ves strah pred ljudmi; vsi so imeli pogum, da so javno izpovedali svojo vero in se okrepili s kruhom močnih v vrstah neustrašenih spoznavalcev Kristusovih.« — »Nikdar nisem slišal, da bi poglavar naroda tako svečano in pomenljivo izgovoril besede posvečenja, s katerim je izročil svoj narod Kralju vseh kraljev.« — »Katoliški narodi so spoznali, kako važno in potrebno je, da se socialni napredek spravi v sklad z božjo postavo in z zvestobo do Cerkve Kristusove. Tako zidajo svojo bodočnost na granitne temelje.«

Ne bo izginil iz spomina. Prebivalci mesta Buenos Airesa v Južni Ameriki bodo postavili ogromen križ kot trajen spomin na srečo Evharističnega kongresa. Podstavek, ki bo na njem pritrjen križ, bo imel obliko ladje; v notranjščini ladje bo pa lepa spominska kapela. — Na kaj takega mi Slovenci ne moremo misliti; skrbeti pa hočemo, da se bomo na jugosl. Evharistični kongres v Ljubljani dobro pripravili, da se bo notranja in zunanja proslava razvila v dušni blagor vsega prebivalstva.

Moderno poganstvo. Mnogo bridkosti, neprilik in upravičenega strahu prizadevajo katoličanom, njih škofom in duhovnikom v Nemčiji poborniki narodnega socializma, ki uvajajo oboževanje »rase« t. j. plemena, rodu, in ustvarjajo novo nacionalno cerkev z lastnimi moralnimi (nравstvenimi) načeli. Po njihovi miselnosti bi bilo vse moralno, kar služi naciji (nemškemu duhu), kar ustreza zahtevam nemškega rodu in plemena. Vsakdo pa ve, da je nравstveno samo to, kar je po volji božji in po božjih zapovedih.

Težko stališče imajo sedaj škofje in vsi dobri katoličani v Nemčiji. Zato je tembolj razumljivo, da so se n. pr. na praznik Kristusova Kralja povsod, zlasti pa v velikih središčih zbrale velikanske množice vernikov, ki so obljubljali zvestobo Kristusovi Cerkvi. — Toda tudi resni in verni luteranci (protestanti) so se zgánili. Ko so spregledali, kam meri novi tok sedanjega gibanja, so sestavili obširno spomenico in jo poslali v Rim s prošnjo, naj bi jim papež Pij XI. omogočil združenje s sveto katoliško Cerkvijo. Ta stvar ne bo šla tako gladko, ker si izgovarjajo nekaj pridržkov; vendar je pa za razmere v Nemčiji ta pojav sila značilen in priča, kako težke čase preživljajo verniki pod fašizmom ondodnih svetnih mogočnejev.

Kaj premore zgled krščanskega poglavarja... Znano je, kako lepo se razvija sedaj portugalska država, ki je bila pred leti polna nemirov in uporov. Da se je naselil red, mir in s tem blagostanje, je nemala zasluga državnega predsednika Oliveira Salazarja. Ta državnik je sin dobre katoliške družine; po poklicu je vseučiliški profesor in prejema redno vsako nedeljo svete zakramente. V smislu verske obnove je usmerjeno tudi njegovo državniško delo.

Ni časa? Pred tednj je papež Pij XI. sprejel nekega francoskega škofa v posebni avdienci. Sveti oče je prav posebno priporočal molitev: »Povejte svojim duhovskim sobratom, naj veliko molijo. Povejte jim, da papež vsak dan odmoli svoj rožni venec. Dokler ni dokončan, smatra papež, da dan še ni zaključen.« — Če pomislimo, koliko dela in skrbi ima papež, če uvažujemo njegovo občutno starost, pa vendar ne mine dan brez rožnega venca, kdo bi se mogel še izgovarjati, da za molitev rožnega venca nima časa?!

Dognano je, da so socialisti med zadnjo vstajo v Asturiji na Španskem pomorili 27 duhovnikov; nekatere izmed njih so strašno mučili, enega zavili v cunje, polili z bencinom in živega zažgali. Najhujše divjanje in pobijanje je bilo v mestu Oviedo, kjer so morilci in razbijači — kakor beremo — oslepili čez 30 otrok onih stražnikov, ki so vršili svojo dolžnost, dočim so njih očete in deloma tudi matere na grozovit način pomorili. Socialistični »evangelij« je dal v roke že 12- do 14 letnim mladencem morilno orožje. Z noži v rokah so planile socialistinje na ujete talce, ki se niso mogli braniti. 25 letna sodruginja je v rdeči bluzi z revolverjem v roki poveljevala na ulici... Zdaj se zopet prepričujemo, da socialistični evangelij ljudi ob takih prilikah poživini, da jih spremeni v hijene. Vzgoja brez Boga je tu zopet pokazala svoje sadove; ljudje, ki nimajo več verske opore, postanejo

hujši ko živina, ko se jih poloti divja strast. Gorje zapeljivcem, ki razpaljajo v nepoučenih ljudeh divjo jezo, ko so poprej uničili v srcih svojih žrtev vero in z njo podlago človečnosti ter čut za red, dostojnost, pravičnost in ljubezen. — Tudi zdaj, kakor pri prvi vstaji na Španskem, je ugotovljeno, da so upor pripravljali odposlanci iz sovjetske Rusije, one Rusije, ki je nedavno bila sprejeta v Zvezo narodov.

Boljševiško maščevanje. Med maloštevilnimi državami, ki so si upale v Ženevi glasovati proti brezpojojnemu sprejemu Rusije v Zvezo narodov, je tudi Holandska. Diktator Stalin je dal sedaj v znak nevolje zapreti katoliško cerkev, ki je spadala k holandskemu poslanstvu v Petrogradu. Cerkev bodo boljševiški (židovski) tlačitelji ruskega naroda spremenili v čajnico. — Tako se kosata Mehika in Rusija v sovraštvu do Cerkev. Toda Kristus Kralj živi. Pred njegovo sodbo bodo prišli tudi sovjetski, mehiški in drugi krvoločneži in grozoviteži.

Zdaj pa vemo, odkod preganjanje duhovnikov, katoličanov in Cerkev na Mehikanskem! V listih beremo, da deluje v vseh mehiških deželah nič manj ko 266 framasonskih lož. Kdor ve, kaj to pomeni, se ne bo čudil nad tem, kar se sedaj godi v tej nesrečni državi, kjer so tako rekoč pregnani skoraj vsi duhovniki in škofje. Framasoni imajo namreč v svojih pravilih kot glavno geslo, katero skušajo uresničiti — odpravo oltarjev in kraljev. Take kralje, ki se sami vpišejo v to družbo, seveda še trpe. Gorje vsaki deželi, kjer zavladajo te skrivne, danes pa že skoraj očite družbe. S svojo močjo in vplivom spravijo svoje pristaše na odločilna mesta, da potem vlada po mili volji in odločujejo tudi v verskih stvareh tako, kakor jim vелеva njihov brezbožno pravilo.

Od stopnje do stopnje. Framasonski tirani v Mehiki so ne le zlobni in okrutni, marveč kar smešni. Guverner mehiške države Tabasco je zdaj celo odredil, da ne sme nihče več nositi žalne (črne) obleke, češ, da je to javna verska manifestacija. Torej tako daleč si upajo omejevati osebno svobodo, da prepovedujejo žalost — če kdo umrje. Smešni in pomilovanja vredni oblastniki!

Moskva vriska — dežela pa joka in kolne. Pa še pogledmo v Rusijo! V Moskvi so slavili tri dni 17 letni spomin krvave revolucije s šumečimi zabavami, plesi in vojaškimi paradami. Sovjetski časopisi so proslavljali kulturo velikih ruskih mest, kjer ima sovjetska aristokracija na razpolago razkošne toalete in raznovrstni luksuz.

Tam zunaj pa izroča tajna policija še vedno dan na dan povprečno do 7 oseb krvnikom. Milijoni nesrečnikov se bore brezupno z lakoto in stisko. Na železnici se neprestano vrste živinski vagoni, ki vozijo izgnance v mrazu na kraj sibirskih suženjskih taborov. Preklinjave stiska kmeti pesti, ko mu po sili jemlje pridelke. Milijoni vpijejo, zdihujejo, obupujejo, ko so jim uropali zadnjo tolažbo: cerkve in duhovnike. Moskva pa vriska in se raduje! Pa bo po tem opojnem vrisču vendarle prišel dan vstajenja za tlačane, saj niso še izgubili vere v Gospoda, ki vodi usodo narodov in v svoji neskončni previdnosti dopusti tudi hudo, da to in pa posledice obrne v dobro.

Pogumna, a srečna zamisel. V mestecu Veršahu na Zg. Štajerskem (blizu meje Zgornje Avstrije) je ob priliki zadnje meščanske borbe okrog 50 nacionalnih socialistov napadalo crožniško postajo, ki jo je branilo pet orožnikov. Med ljutim streljanjem pohiti župnik v cerkev, vzame Najsvetejše in gre z nevarnostjo lastnega življenja mednje, proseč jih pred živim Bogom, naj ustavijo sovražni ogenj. Prisotnost Evharističnega Jezusa je tako vplivala na borce, da so takoj prenehali s sovražnostjo in se umirili.

Zmernost da moč in starost. 26. oktobra je praznoval svoj 109. god Friderik Sadovski, najstarejši mož Vzhodne Prusije (Neidenberg). Izredna zmernost v vsem življenju ga je ohranila še v pozni starosti docela čvrstejšega, da napravi pogostokrat sprehode do 10 km in še daljše. Priljubljena jed njegova je — kislo zelje. Za dodatek pa pipa tobaka.

Tega tujerodnega junaka omenjamo zato, ker je tudi veren katoličan in išče pomoči in blagoslova skoraj vsak dan pri sveti maši.

Društvo za varstvo deklet je bilo v Mariboru ustanovljeno dne 4. novembra 1934. Kdor ima vpogled v težkoče, borbe in nevarnosti naših deklet po službah, v uradih, obratih in tovarnah, pozdravlja z veseljem to prepotrebno društvo. V krščanski sestrinski ljubezni si bodo segle v roke mladenke in dekleta vseh starosti in vseh stanov. Z mesečnim prispevkom enega dinarja hočemo nabrati potrebno vsoto, da si čimprej oskrbimo »Dekliški dom«. Tu bomo imele zatočišče in zavetje za časa brezposelnosti, na potovanju in o prostih dneh, obenem pa razvedrilo in pouk in vodstvo ljubeče roke. Vsa pojasnila v trgovini za brezalkoholne sokove pri gospe Josipini Jutras, Trubarjeva ulica 9, in v uredništvu »Nedelje«, stolno župnišče, Slomškov trg. — A. Štupca, predsednica.

Ljubljanska škofija. Bivši kurat zagrebških Slovencev J. Hladnik je nastavljen kot kaplan v Kostanjevici; kaplan J. Jenko je prestavljen iz Kostanjevice za prefekta v zavod Sv. Stanislava v Št. Vidu. — Premeščen je Ivan Tiringar, kaplan v Radovljici, za II. kaplana v Smartin pri Kranju; na njegovo mesto je nastavljen Ivan Hrovat. — Umrli je 18. novembra po triletnem bolehanju v Zapužah pri Ribnici Anton Oberstar, bivši kaplan v Dragi pri Loškem potoku. R. i. p.!

Lavantinska škofija. V stolni kapitelj v Mariboru je bil slovesno sprejet kot kanonik bivši ptujski prošt dr. Ivan Žagar. Umeščenje je vodil prevz. g. knezoškof dr. I. Tomažič.

MARIJINE DRUŽINE.

Dodatek k statistiki Marijinih družb.

(Glej »Bogoljub« št. 11. in 12. l. 1934.)

Župnija:	Marijina družba			Marijin vrtec	
	deklet	žensk	fantov	deklet	dečkov
Dekanija Ljublj. okolica:					
Črnuče	71	60	—	60	45
Devica M. v Polju	161	—	58	154	97
Dekanija Loka:					
Škofja Loka	208	118	90	130	89
Dekanija Novo mesto:					
Podgrad	87	—	—	28	2
Dekanija Radovljica:					
Jesenice	70	250	—	90	48
Koroška Bela	31	69	—	75	50
Kropa	27	36	—	32	26
Ljubno	16	21	—	14	12
Dekanija Vrhnika:					
Sv. Jošt nad Vrhniko	50	—	33	—	—
Gorenji Logatec	20	—	—	60	50
Dekanija Žužemberk:					
Hinje	162	—	—	—	—
Krka	105	—	—	—	—

Marijinim družbam za Evharistični kongres

Škofijsko vodstvo Marijinih družb prosi vse kongregacije, da bi se vneto pripravljale na veliko milost, ki jo nam bo nudil Gospod poleti na Evharističnem kongresu v Ljubljani.

1. Zato naj se pridno udeležujejo skupnih molitev in priprav za ta kongres.

2. Povedi naj se požive evharistični odseki; kjer jih še ni, naj se ustanové.

3. Požive naj se molitvene ure pred Najsvetejšim. Pri prvi prihodnji seji se pogovorite, kako boste z osebnim stikom dobili čim več častilcev presv. R. T. Tudi zasebno naj kongreganisti (-nje) radi obiskujejo presv. Zakrament.

4. Pri vsakem družbenem shodu naj se skupno opravi molitev za evharistični kongres.

O Jezus, ki si v zakramentu presv. Rešenjega Telesa resnično, dejansko in bistveno pričujoč, da služiš v hrano našim dušam: blagoslovi delo evharističnega odseka in ga venčaj s popolnim uspehom.

Presv. Srce Jezusovo, blagoslovi kongres! Sveti Pashal Bajlonski, prosi za nas!

To molitev naj kongreganisti (-nje) tudi sicer radi molijo, zlasti tedaj, ko so na vrsti za sv. mašo in sv. obhajilo (gl. št. 5).

5. Skupna sv. obhajila naj darujejo v ta namen. Prosimo vse družbe, da bi se pri prvi prihodnji seji pogovorile o tem-le predlogu in ga seveda tudi izpeljale: Vsak dan v mesecu naj se vsaj en član (-ica) udeleži sv. maše in prejme sv. obhajilo. Poverite to skrb vnetemu članu (članici), ki bo zbral imena onih, ki se za to priglase, in jih bo tudi spomnil, kdaj pridejo na vrsto. Če je družba številna, bo vsak dan lahko po tem vencu pristopalo k sv. obhajilu po več članov. Skušajte pritegniti v to akcijo zlasti one, ki sv. obhajilo bolj poredko prejemajo.

6. Poskrbi naj se, da bo ob prvih petkih udeležba pri sv. maši čim številnejša in obhajila miza kar najbolj obiskana.

Družba otrok Brezmadežne v Lichtenurnovem zavodu v Ljubljani. Ob priliki tridnevne proslave kanonizacije sv. Ludovike Marijak v Lichtenurnovem zavodu v Ljubljani Mar. družba otrok Brezmadežne priredila razstavo cerkvenega perila za misijone.

V prostorni svetli dvorani, katero je dal v ta namen na razpolago zavod, so bili razstavljeni lični izdelki pridnih rok. Po sredi dvorane in ob straneh so bile mize pokrite s finim perilom, izdelanim v najrazličnejših vzorcih. V dobro premišljenem neredu so se mešali krasno vezeni purifikatoriji in korporali s humerali, palami in plaščki za ciborije.

Lično vezeni roketi so tekmovali z očipkani mi albami. Tudi nekaj štol je bilo in še celo plašč in banderce z uvezeno podobo Matere božje. Vse samo ročno delo v spretni izdelavi. Mnogo požrtvovalnosti je bilo treba. Cela štiri leta so pridne članice delale in pripravljale. Ko so trudne pustile poklicno delo na večer, so prijele za iglo in kvačke in delale za ubogega Jezusa, ki biva brez najpotrebnejšega v ubogih misijonskih cerkvicah...

Na častnem mestu sredi dvorane pa je stala velika slika sv. Ludovike Marijak, svetnice krščanske ljubezni. Njen vzor je namreč nagibal prirediteljice misij. razstave k delu.

Kot prvi si je ogledal razstavo prevz. gosp. škof dr. Rožman, ki je imel tudi otvoritveni govor k omenjeni tridnevni.

Leskovec. Za župnijo, za družbo, za domače je dan veselja in tolažbe, kadar se vrsta Marijinih družbenk ojači in poveča z novim naraščanjem. Na zadnji glavni praznik, 7. oktobra, smo sprejele v svojo sredo 16 novih članic. Naj napredujejo v ljubezni do Marije z resno vztrajnostjo! — Dne 23. novembra pa je smrt iztrgala iz naše kongregacije zvesto članico M. Salmičevo iz Gorenje vasi. Vsa leta, odkar je bila sprejeta, je točno izvrševala dolžnosti Marijinega otroka. Dolga bolezen, ki jo je brez nevolje in nevšečnosti prenašala, jo je tembolj približala nebeški Vrtnarici in jo usposobila za selitev v večnost. Ob žalnem govoru in petju žalostink so jo tovarišice priporočile Dobroti božji. N. p. v m.!

IZ KRALJESTVA KRŠČANSKE LJUBEZNI.

1. Svet samoljubja — kraljestvo svete ljubezni.

Živimo v dobi zbesnelega samoljubja ali egoizma. Nešteti — tudi med nami jih je mnogo — mislijo venomer, dosledno samo nase. Jaz, povsod in vedno samo jaz! Kakor mislijo, tudi delajo: brez ozira na božji zakon, brez ozira na bližnjega. Ustavili bi se k večjemu ob mejnikih kazenskega zakonika, pa stopili, če bi kazalo, tudi preko njih. Saj jih žene »poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja« (1 Jan 2, 16), ona strašna sila, dediščina izvirnega greha, ki se je drznila svoj čas stopiti pred samega Zveličarja in ki se ji more ustaviti s pomočjo milosti božje samo pohleven otrok božji. Brezmejno, strašno je zato postalo to kraljestvo samoljubja. Kdo bi mogel naštetati vse njegove zaslužnjene mu podanike, kdo opisati vsa razdejanja, ki jih opazujemo dan za dnem? Ali ni vse to gorje, ki ga pravkar doživlja vesoljni svet, ali ni vsa ta gospodarska stiska in stiska duš delo zdvižanega samoljubja: poželenja oči, poželenja mesa, napuha življenja?

Namerimo vsi svoje korake v kraljestvo svete ljubezni. Še žive nešteti,

ki ne mislijo vedno samo nase; mislijo tudi na Boga in na bližnjega. Žive za Boga in za bližnjega. Poznajo in spolnjujejo največjo, prvo, poglavitno zapoved: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem« (Lk 10, 27; Mt 22, 37). Poznajo in spolnjujejo zapoved, ki je tej zapovedi enaka: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Mt 22, 38. 39). To so dobri krščanski otroci, dobri krščanski starši, krščanski možje in žene, zvesti prijatelji, dobri podaniki, živi udje svete Cerkve. Kriza sedanjih dni jih ne žene v ono brezsrčno, grdo, strašno, včasih tako hinavsko sebičnost. Kakor jeklo iz kremena kreše iz njih duš dan za dnem stiska samo žareče iskre ljubezni do Boga in do bližnjega. Vsak dan prinaša nove vesti o njih velikih dobrih delih.

Odslej bomo redno priobčevali poročila iz tega nebesno lepega, božjega kraljestva svete ljubezni, da bi umevali, kak je njegov začetek in konec, kdo je njegov kralj, kateri so zakoni, ki ga vladajo, kakšna so dela njegovih podanikov. Saj to kraljestvo imamo, a se često ne zavedamo, da ga imamo.

POGLED NA MISIJONSKO POLJE.

O češčenju Matere božje med Pama-zamorcij v Afriki.

Med zamorcij rodu Pama, ki je del plemena Bantu, se češčenje preblažene Device ne more prav razviti. Pa ne, kakor da bi misijonarji ne priporočali dovolj češčenja Marijinega, ampak vzrok je ta, ker je žena pri zamorcij tega rodu zelo malo upoštevana. Ze beseda »mwasi« (to je: ženska) je največja psovka za moške člane tega rodu. Z nobenim drugim zmerjanjem jih ni mogoče tako razžaliti, kakor če jim rečeš: »jo mobali te« (ti nisi mož), »jo mwasi« (ti si ženska).

Ko misijonar razlaga katekizem, ga še dokaj lahko razumejo; le to jim nikakor ne more iti v glavo, zakaj naj bi častili Mater božjo. — »Mwasi« (ženska) — to je njih izgovor, ki jim ga je skoraj nemogoče podreti. Pač pa se pobožnost do preblažene Device dobro razširja med mladino. Misijonarji upajo, da bodo počasi s pomočjo teh pritegnili tudi odrasle v krog Marijinih častilcev.

Rod Pama prebiva med jezeroma Tumba in Leopold II. in reko Kongo. Najbrž bo v do glednem času popolnoma izumrl, saj šteje le še kakih 10.000 duš. Na leto jih umrje povprečno 700—900, narodi pa se jih komaj 50 do 80. Je to rod, ki ne pozna malikov. Časti le duhove, ki si jih predstavlja kot veter, ki piha iz gozda. Gozd imenujejo bivališče duhov. V njih jeziku se reče gozdu: Nzambe.

Še tole dogodbico:

Mariya akufi (Marija je mrtva). S tem klimcem je prihitela komaj sedemletna deklica iz sestrške šole za domača dekleta k našemu misijonskemu predstojniku. Vsa je bila objokana in kar tresla se je od ihtenja. Precej truda je bilo treba, preden je misijonar deklico toliko pomiril, da je mogel izvedeti, kaj se je prav za prav zgodilo. — V razredu je sestra napravila majhen oltarček s kipom Matere božje. Neko jutro so dekleta opazile, da so muhe kip precej ponesnažile. Posvetovale so se, kaj bi bilo storiti. Saj to vendar ni prav. Mati božja, pa umazana od muh! Nazadnje so odločile, da mora najpridnejša učenka kip umiti. Toda nesreča nikoli ne počiva. Dekletce ni bilo vajeno takega dela, pa je tudi premalo pazilo: kip je padel na tla in se — — razbil. Ojej, kaj bo pa zdaj, so preplašene zavpile učenke: »Mariya akufi« (Marija je mrtva). Nepopisna groza se je polastila vseh. Kot bi trenil, so se razbežale na vse strani; le revica, ki je bila kriva nesreče, je ostala sama in premišljevala, kaj bi bilo sedaj narediti. Nazadnje se je odločila, da bo še najboljša, če gre in vse misijonarju pove. Komaj je dekletce končalo pripovedovanje, je že prihitela sestra vsa v skrbah in tožila: »Oh, vse učenke so mi zbežale, pa ne vem zakaj«. V kratkih besedah je misijonar sestri celo zadevo pojasnil in še pristavil, da naj ta dan pusti učenke pri miru. Konec je bil tak, da so polomljen kip meni prinesle, češ, poskusite, mogoče bi se dal le še popraviti. Čez dva dni je bil zopet na svojem mestu v nepopisno veselje vseh učenk.

Anton Kramberger, Fr. C. M.

Lukolela, dne 20. oktobra 1934.

DUHOVNE VAJE

Za dekleta bodo oddeljene (zaprte) duhovne vaje od 19. do 23. januarja ter od 16. do 20. februarja. Zimski meseci so za delavna dekleta še bolj pripravi za dušno obnovo kot poletni. Delo na polju počiva, kar je pa domačega dela, se hitreje opravi. Zato vas vabimo, da se priglasite za duh. vaje sedaj, ko imate več časa. Pišite na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

Dom pri sv. Jožefu v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9. Za fante: od 14. do 18. januarja in od 11. do 15. februarja. **Za moške:** od 21. do 25. januarja in od 18. do 22. februarja. Priglasiti se je treba vsaj teden prej. Oskrbnina za ves čas 100 Din. Porabite zimske mesece za duhovno obnovo!

RAZNO

Pisarna Marijinih družb

obvešča vse kongregacije, da bomo v kratkem izdali par iger z versko vsebino. Onim, ki redno plačujejo letno članarino (1 Din od osebe) bomo po en izvod poslali gratis. Sku-

šali bomo dobiti še kaj drugega gradiva, primerneza za Mar. akademije.

Tudi vse druge družbene potrebščine dobite v Pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ulica 12/II., Ljudski dom.

Odlikovanje. Dne 22. novembra je došlo iz Rima poročilo, da je slovenski pisatelj Franc Ks. Meško, dekan v Selah pri Slovenjgradcu, odlikovan z naslovom »monsignore«, (častni komornik svetega očeta Pija XI.)

Ne po stari navadi, ampak poživiti se mora misijonska pobožnost, ki je vsako leto na god Nedolžnih otročičev v uršulinski cerkvi v Ljubljani za vse, ki se zanimajo za »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«. Zjutraj ob osmih — popoldne ob štirih. Starši, vzgojitelji! Pošljite otroke po blagoslov. Potrebni so ga!

Šk. vodstvo.

ODGOVORI

A. D.: Ali sme človek, ki zanemarja veliko nočno dolžnost, še hoditi k službi božji?

Ne samo sme, marveč je njegova stroga dolžnost, kakor vsakega katoliškega kristjana, da spolnjuje tudi drugo cerkveno zapoved, saj pri sveti maši Boga na najpopolnejši način slavimo, obenem pa prejemo obilne sadove svete daritve: Jezus nam povečuje ljubezen do Boga, daje milost za krščansko življenje, vliva pogum za junaška dejanja, naklanja milost spreobrnjenja, odpušča časne kazni, odvrta nesreče, deli časne dobrote, lajša trpljenje dušam v vicah.

(Druge odgovore, ocene knjig — prihodnjič. Uredništvo.)

ZANIMIVO PISMO

»Ne moremo naročiti vseh verskih listov; preveč jih je, »Bogoljubu« pa ostanemo zvesti, naj stane, kar hoče. Toliko lepega ste nam napisali v letniku, ki ga imam pred seboj. Saj to šele sedaj vidim, ko listam številko za številko. In s prekrasnimi slikami ste ga opremili; le kje jih dobite, da Vam jih ne zmanjka? Verjemite mi, da je Bogoljub v naši državi med najbolj priljubljenimi knjigami. Povedati Vam namreč moram, da imamo vse zadnje letnike vezane in da jih prav pogosto — včasih tudi — skupno prebiramo.

Vsake številke kar težko čakamo. Saj splošno točno prihaja. Včasih se pa le kak dan zamudi. Ne vemo, po čigavi krivdi. Takrat še posebno nestrpno pričakujejo pismonoša naša dekleta, če jim morda vendar že prinese novo »Bogoljubovo« številko.

Bodite prepričani, da bomo »Bogoljuba« priporočili vsem, ki smo z njimi v zvezi. Za sosedove, ki so res v velikih denarnih zadregah, ga bomo pa kar sami plačali. Pozdravljeni! Pa srečno novo leto!

N. N.

Tega pisma smo se pa res razveselili. Le to moramo dopolniti, da je »Bogoljub«

namenjen ne le dekletom in ženam, kakor bi kdo morebiti sklepal iz gornjega pisma, ampak tudi fantom in moškim sploh. Res je, da je »Bogoljub« glasilo Marijinih družb, v katerih je več deklet kakor fantov; če bodo pa fantje v »Bogoljubu« pridno prebirali, kar je njim namenjeno, se bodo tudi kongregacije fantov bolj širile.

Pa še to povemo, da »Bogoljuba« prav lahko prebirajo tudi razumniški krogi: saj imamo naročnike iz vseh vrst, tako z dežele kakor iz mest, manj učene ljudi in visoko naobražene gospode. In splošna sodba o listu je, da je dober za vsakega. Samo povsod ga širite in priporočajte. Bojimo se, da bo v tej denarni krizi padlo število naročnikov. Potem pa nastane veliko vprašanje, ali ga bomo mogli v tej obliki še izdajati. Če bodo vsi naši naročniki ostali listu zvesti in še kaj novih pridobili, potem pa bo v novem letu še lepši in boljši.

Tudi lepa darila smo letos kakor vsako leto pripravili za one, ki bi nam kaj več, vsaj pet novih naročnikov pridobili. Kaj Vas čaka, boste videli, če nam pošljete imena

in naročnino novih naročnikov. Uvaževati bi pa mogli tudi želje ali predloge nabirateljev.

Se cene naj Vam sporočimo. Dobro pogledajte in boste videli, da bo za Vas najboljše, če ga skupno naročite. Torej:

Celoletna naročnina za skupne odjemalce

Din 18.—

Posamezni naročniki, ki dobivajo »Bogoljuba« na svoj naslov, plačajo

Din 20.— v Jugoslaviji

Lir 8.— v Italiji

Šil. 5.— v Avstriji

Kč 15.— v Češkoslovaški

Fr. 12.— v Franciji

Dol. 0.50 v Ameriki

Vam kakor tudi vsem drugim naročnikom, sotrudnikom in prijateljem, zlasti še preč. gg. duhovnikom, želita milosti polne božične praznike in blagoslovljeno novo leto

Uredništvo in uprava.

Odpustki za mesec januar 1935

1. Torek. Novo leto. P. o. a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. Ime Jezusovo. P. o. a) danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; v nedeljo oz. na praznik zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši; b) istim kakor na 16. dan; c) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo pravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; c) udom br. presv. Srca Jezusovega.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu svetega očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Razglašenje Gospodovo. Udom rožnenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o. a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Dalje

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; br. pomeni bratovščina; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom.

radi praznika p. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vica; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan. — V. o.

13. Nedelja. Sv. družina. P. o. udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev Sv. družini.

16. Sreda. Sv. Bernard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Sobota. Bl. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Sreda. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Petek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Angela. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Kjer se danes obhaja god sv. Angele (kakor n. pr. v uršulinskih samostanih) p. o. istim kakor 16. dan.

28. Ponedeljek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Torek. Sv. Frančišek Sal. P. o. udom zveze afriškega tiska.

30. Sreda. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

Zahvale.

I. M. se zahv. presv. Srcu J., Materi b., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu za uslišanje v raznih zadevah. — Prof. E. Deisinger se zahv. Materi božji za ozdravljenje težke želodčne bolezni. — Iskreno se zahv. sv. Juda Tadeju za pomoč v težkočah in važnih zadevah. T. P. v Mariboru.

Prošnje.

Priporočam se presv. Srcu J., služ. b. S. Mariji Celini za pomoč v težkih dušnih in drugih zadevah. Priporočam se tudi molitvi dobrih duš z obljubo, da se jih bom spomnil pri svoji novi maši in še pozneje, če mi pomagajo z molitvijo, da bom uslišan. B. — V molitev se priporoča † o. Friderik Saller, katehet v Br.

Dobre knjige.

Pravi ljudski oder. Smernice našemu igranju. Napisal Niko Kuret. 1934. Izdala in založila »Založba ljudskih iger« v Kranju.

M. Salamon — J. Vovk: Vrata. Ljudske igre 8. zvezek. Duhovna igra za advent in božič. Izdala in založila »Založba ljudskih iger« v Kranju.

Ure, zlatnina,
optični predmeti
J. VILHAR
URAR
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

Bolni na pljučih! Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po poapnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni možje

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem boljše.

Popolnoma zastoj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo

10.000 komadov za brezplačno

razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln
Ringbahnstrasse 24, Abt. 493.

Pozor na položnice!

Vsi cenjeni naročniki prejmejo v današnji številki položnice za obnovitev naročnine. Poslužite se jih čimprej.

Zavaruj

sebe in svoje imetje

pri

naši

slovenski

Vzajemni zavarovalnici

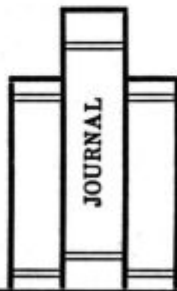
v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

Vsi letniki „Bogoljuba“

razen prvega, v celoti ter več posameznih številk raznih letnikov je naprodaj po ugodni ceni. Tozadevna vprašanja sprejema in odaja na pristojno mesto uprava „Bogoljuba“

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

**Veliko
umazanega perila?
Nobenega strahu več!**

Kajti malo ali veliko: sa-
modelujoče pralno sredstvo
Radion ga opere čisto in be-
lo v najkrajšem času. Torej:

Ne muči se!
Vzemi
**SCHICHTOV
RADION**

R.J. 7-34